

SYNODÁLNÍ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

leden – říjen 2022

Modlitba za naše kněze

Bože, náš dobrotivý Otče,
děkujeme ti za všechny naše kněze, které posíláš k nám do farnosti.

Prosíme tě za otce Oldřicha – dej mu moudré a laskavé srdce,
aby dobře vedl naši farnost.

Prosíme za otce Stanislava a Vojtěcha – pomáhej jim v jejich
každodenní službě Bohu i lidem.

Prosíme za otce Josefa – buď mu oporou v jeho stáří.

Prosíme za otce Petra – ať se mu daří na studiích v Římě.

Prosíme za otce Jakuba – aby s tvou pomocí zvládal všechny úkoly
na novém působišti.

A prosíme také za našeho jáhna Petra – žehnej jemu i celé jeho rodině.

Pane, daruj našim kněžím svůj pokoj, radost, lásku, zdraví
a všechny potřebné dary Ducha svatého.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Maria, královno kněží – oroduj za nás.

Obsah

Duchovní slovo	2
Logo synodálního procesu	3
Synoda o synodalitě církve	4
Synoda a já - anketa	6
Synoda – radost z církve	8
Diecézní synodální syntéza – vybrané úryvky	9
Národní synodální syntéza – vybrané úryvky	12
Rozhovor s Jiřím a Hanou Lacinovými	16
Kronika	18
Zamyšlení až z Říma	20
Padesátiny	23
Nový farní knihovník	24
Farní pouť do Golčova Jeníkova	26
Život v Duchu.....	30
Letní škola liturgiky	31
Celostátní setkání mládeže	32
Farní kavárna	34
Manželské karty	36
Jeníkov aneb služba misionářů v naší zemi	37
Modlitby za nejmenší	40
Vzpomínky na pana Milana Šulce	42
Přátelství až za smrt.....	45
Vzpomínka na pana opata Tajovského	48
Setkání s Viktorem	50
Pozdrav z Orlických hor.....	52

Milí čtenáři,

po delší době vydáváme další číslo farního časopisu, tentokrát s tématem o synodě v církvi. Přinášíme poznatky a svědectví z naší farnosti a stručně i z diecézní a národní úrovně. Úvodní slovo pro nás napsal náš nový duchovní otec Ing. Stanislav Jílek.

Jako obvykle se dočtete o všech možných akcích v našem společenství. Vzpomínáme na opata Tajovského i P. Toufara, kteří mají letos výročí narození, i na nedávno zemřelého pana Milana Šulce, pravidelného přispěvatele Agapé.

Krátký pozdrav z nového působiště nám posílá P. Jakub Brabenec...

redakce

Duchovní slovo

Vážení čtenáři Agapé, milí farníci, bratři a sestry,

přišel jsem do tohoto kraje a k vám do Havlíčkova Brodu z vesnického prostředí na Královéhradecku, kde jsem strávil coby farář tak možná třetinu svého života.

Nebyl jsem tady ani celý měsíc a už jsem dostal prosbu (nebo příkaz?) napsat něco do farního časopisu... Prý o synodě. ☺

Je tomu již delší čas, co byl ukončen synodální proces na úrovni farností. I v jedné farnosti, kam jsem dojížděl a ve které se našli nadšenci pro toto dílo, synodální proces probíhal. Několikrát jsme se sešli, vybrali nějaká témata a hovořili o nich. Pro naše podmínky bylo tehdy důležité ono setkávání, které mělo nějaký konkrétní účel. A při těch setkáních bylo také dobré, že každý měl možnost se k daným otázkám vyjádřit, sdělit svoje postřehy, zkušenosti a druží „museli“ naslouchat. Nebylo to jednoduché, samozřejmě, protože jsme většinou zvyklí hned reagovat, vyjádřit svůj názor, svůj postoj. A z těch jednotlivých postřehů a názorů najednou vyplynulo i něco, co by jindy pravděpodobně zůstalo někde skryté, co by nikdo nevyslovil a co bychom nemohli nějak uchopit a něco s tím udělat k dobru celého farního společenství.

Synodální proces umožnil podívat se na vlastní farnost i na sebe, jako jednotlivce ve farnosti, z různých pohledů a formulovat některé skutečnosti, které se farního společenství týkají, ať už to byly ty, které „jdou dobře“, nebo ty, které by se měly uchopit nějak jinak a třeba jim věnovat více pozornosti. Také bylo možné si uvědomit, jak k některým skutečnostem sami přistupujeme, nebo také jak některé třeba odmítáme, aniž bychom o nich hlouběji přemýšleli.

Už nevím, jaký byl oficiální výstup z této konkrétní farnosti pro diecézní proces, ale pro mě bylo důležité, že jsme se mohli setkávat a naslouchat si u témat týkajících se života církve a života farnosti.

Přeji vám všem (i sobě) hodně radosti a Božího požehnání ve zdejší havlíčkobrodské farnosti. Těším se na setkávání s vámi i na vzájemnou spolupráci a podporu v modlitbě.

P. Stanislav Jílek, výpomocný duchovní

Logo synodálního procesu

Mohutný strom, oplývající moudrostí a září, se tyčí do nebes. Jako znamení života a naděje je vyjádřením Kristova kříže. Skrze něj je nadnášena eucharistie, zářící jako slunce. Příčná ramena, otevřená jako ruce nebo křídla, jsou odkazem na Ducha Svatého.

Boží lid zde vyobrazený nestojí na místě: je lidem v pohybu, přesně tak, jak vyjadřuje původ slova synoda, tj. „společné putování“. Boží lid je sjednocen stromem života, který do nich vdechuje život a od něž vychází toto společné putování. Patnáct postav shrnuje celé lidstvo v odlišnostech životních situací jednotlivých generací a původu. Tento aspekt je zdůrazněn rozmanitostí barev postav, které samy o sobě jsou odrazem radosti. Mezi osobami v této skupině není žádná hierarchie, všechny se nachází na stejné úrovni: mladí, senioři, muži, ženy, mladiství, děti, laici, řeholníci, rodiče, manželé, jednotlivci. Biskup a řeholní sestra nestojí tváří v tvář ostatním, ale kráčí společně s nimi. Jakoby samo sebou na prvních místech tohoto zástupu kráčí děti a mladiství. Tak, jak o tom hovoří Ježíš v evangeliu: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, ale zjevil jsi je maličkým.“ (Mt 11,25)

Jakou podobu má toto naše společné putování do Božího království? Na tuto otázku nám odpovídá motto pod grafikou: je to podoba synodální církve. Tedy církve, která je prožívána jako společenství skrze spoluúčast v uskutečňování vlastního poslání: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.“ (Mk 16,15)

Převzato z příručky k synodě: Základní informace a pozvání na společnou cestu

Synoda o synodalitě církve 2021-2023

Poznatky ze synodních skupinek a z dotazníků ve farnosti Havlíčkův Brod

V průběhu prosince 2021 až března 2022 v naší farnosti probíhala první fáze celocírkevní synody. Chtěl bych jako farní koordinátor synody poděkovat všem, kdo se jakkoli zapojili do synodálního procesu. Zda a jak se závěry z diskusí promítnou do života celé církve, nevím, ale pevně věřím, že zajímavé podněty i kritické připomínky budou reflektovány v životě farnosti a budou řešeny na pastorační radě.

Výstupy zanesené jednotlivými skupinkami do formuláře pro diecézní syntézu poznatků najdete na farním webu na tomto odkazu:

<https://www.farnosthb.cz/2022/03/poznatky-z-farnich-synodnich-skupinek-a-z-dotazniku#site-navigation>

Z toho, jak jsem měl možnost všechny výstupy pročíst a z toho, jak jsem hovořil se zástupci jednotlivých diskusních skupinek, tak bych vypíchnul pár důležitých poznatků takto:

- největší přínos církevní synody je v osobním setkávání a prožití sdílení ve skupinkách, možnost diskuse nad aktuálními tématy, které nás opravdu tlačí, hledání nových možností
- velmi často zaznívá potřeba lepší pastorece seniorů, zejména těch, kteří už pro stáří a nemoc stojí mimo běžný život farnosti a o kterých duchovenstvo neví (zde je však nutné, aby byli duchovní těmito seniory, jejich příbuznými nebo přáteli informováni)
- je nutné zlepšit vzájemnou komunikaci, vzájemně se respektovat a přijímat svou různorodost
- máme se snažit být více otevření a více se začlenit do společnosti
- nemáme se snažit naplnit jen duchovní potřeby, ale také ty obecně lidské a skrze ně budovat naše vzájemné vztahy

Statistika z první fáze synody v rámci havlíkobrodského vikariátu

Celkem se zapojilo 12 farností - Havlíčkův Brod, Havlíčkova Borová, Chotěboř, Krucemburk, Lučice, Nížkov, Polná, Přibyslav, Svatý Kříž, Střítež, Velká Losenice a Ždírec. Formulář se podařilo odevzdat 26 skupinkám.

Zastoupená témata:

Slavit (13)

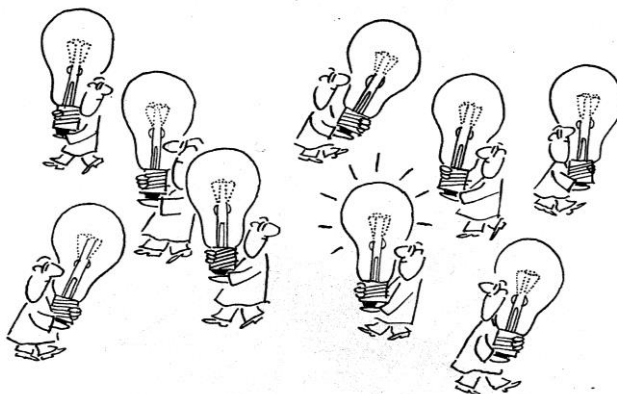
Na společné cestě (11)

Naslouchat (7)

Ujmout se slova a Dialog (4)

Misijní poslání a Autorita a
spoluúčast (3)

S jinými křesťany (1)

Často se objevovalo:

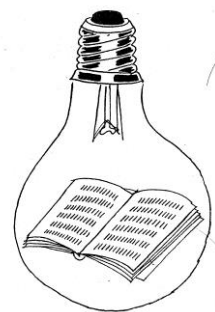
- jak zaujmout mládež a děti
- nezapomínat na seniory - jak v aktivitách, tak v praktické pomoci (doprava na mše sv., návštěvy apod.)
- problém se jevil v nesrozumitelnosti liturgie a uzavřenosti církve
- touha přiblížit se dnešnímu člověku
- nedostatky v komunikaci a informovanosti
- přetíženost a únava kněží a co s tím dělat do budoucna (péče o fary a kostely odvádí od pastore, nutná pomoc biskupství)
- malý zájem o synodu byl podložen předchozími špatnými zkušenostmi a obavou z neúspěchu nebo z toho, že výsledky skončí v šuplíku nebo zapadnou při dalším zpracování
- pozitivní byla radost ze setkávání a chuť v něm pokračovat, zapojit se aktivně
- přání být součástí radostné církve

Z farních výstupů byla vypracována diecézní syntéza, která byla v květnu zaslána na Národní synodní tým. Z jednotlivých diecézních syntéz byla vytvořena syntéza národní a tento finální dokument byl zaslán do Vatikánu. V příštím roce by mělo proběhnout závěrečné jednání biskupů se svatým otcem, které by mělo reflektovat podněty vzešlé z jednotlivých národních syntéz. Pevně věřím, že své ovoce synoda nese už nyní v podobě oživení života ve farnostech a sebereflexe farních společenství.

Ing. Petr Trefil, farní koordinátor

Synoda a já – anketa

Poprosili jsme některé farníky a další věřící o sdělení svých dojmů a prožitků ohledně probíhající celocírkevní synody...

Synoda a já – to mi nic neříká. Nemám potřebu „jakýchsi schůzí“ a vymýšlení něčeho, co by se ještě ve farnosti mohlo dělat. Mám rád svůj klid a víru považuji spíše za soukromou záležitost každého člověka.

K synodě jsem byla zprvu skeptická. Nevěděla jsem přesně, o co se jedná, a pochybovala jsem, že by to mělo být naší farnosti nějak užitečné... Ale jednou na jaře jsem se nachomýtl mezi havlíčkobrodské farníky, kteří prošli synodální skupinkou, a najednou jsem viděla lidi, kteří společně zažili něco úžasného, blízkost Boží a vzájemné sdílení ve společenství. Vyzařovala z nich radost a nadšení, zbožnost, optimismus a ochota k pomoci ostatním. Ta synoda je úplně proměnila.

Díky snaživým farníkům se daří zapojovat do dění v naší farnosti také starší generaci. Prostřednictvím farního zpravodaje Agapé, ohlášek při mši svaté, osobním pozváním, sms či emailem se snadno a rychle dozvíme o termínech různých akcí. Je zajištěn program, nabídnuta doprava, možnost, jak se konkrétně podílet na společné akci. Jde pak o setkávání různých věkových generací a tím zapojování do společného farního života. My starší máme rádi své „zaběhnuté jistoty“, jsme mnohdy nedůvěřiví, váhaví, pohodlní, ale pokud se nakonec nějaké akce zúčastníme, jsme spokojení a máme radost, že se něco děje, je o čem mluvit, přemýšlet i na co vzpomínat. Vyjadřuji proto vděčnost a přeji Boží požehnání všem obětavým, kteří nás zvou na společné prožívání, zapojují nás do života farnosti, starají se o nás a povzbuzují. Co si více přát? Bohudíky za ně. Synodou se takto vše projevilo a stmelilo...

V naší malé farnosti jsme utvořili jednu synodní skupinku, bylo nás asi deset. Při společné modlitbě a sdílení jsme dospěli ke konkrétním krokům – cítíme potřebu založení pastorační farní rady, jejíž členové by byli ku pomoci našemu duchovnímu otci. Také bychom chtěli po vzoru jiných farností zkusit třeba jednou měsíčně provozovat farní kavárnu po nedělní mši svaté.

Synoda, tak jak proběhla v naší synodní skupince, byla pro mě příjemným překvapením a velkým obohacením. Sešli jsme se několikrát v domácím prostředí účastníků skupinky. Vzájemně jsme se poznali, případně prohloubili svoje vztahy. Někdy došlo i k překvapením, když se zjistilo, že některý synodní účastník je vlastně úplně jiný, než vypadá v kostele. Řešili jsme otázky připravené v synodních materiálech, přitom jsme si mohli ujasnit postoje a názory jak vlastní, tak těch druhých. A to bylo právě to obohacení, bavili jsme se zcela volně a bez zábran. Každý mohl říci názor a druzí ho poslouchali. Na synodní skupinku chceme navazovat dalším setkáváním, konkrétně setkáváním manželských párů, chtěli bychom začít na podzim. Za organizaci a živou účast děkuji zejména Lídě Blažkové!

Děkuji Pánu Bohu a Lídě Blažkové, bez kterých bych nepoznal skvělé lidi a neměl bych zpětnou vazbu jak na sebe, tak i na svá

hodnocení, předsudky a názory. Jsem člověk, který musí hned ke všemu zaujímat stanoviska, škatulkovat a jen obtížně měním jednou utvořené názory. Synoda mne nadchla svojí otevřeností. V průběhu čtyř setkání jsem dost diametrálně přehodnotil své názory a postoje na důležité věci tím pozitivním směrem. Přišel jsem totiž na to, že všichni v mém okolí dělají všechno, co mohou, a tak nejlépe, jak to umí, a že je třeba je podporovat ve všem, co dělají. Jen v dobrém ovzduší se rodí dobré věci. I dnes si musím každý den připomínat tu otevřenost a za to všechno děkuji lidem kolem mne, protože každé setkání s nimi mne moc obohacuje, mám z něj radost a těším se na ně.

Chtěla jsem se zapojit do Synody, kterou vyhlásil papež František, a tak jsme s několika maminkami vytvořily kroužek z naší skupinky Modlitby matek. Zaujala mě už samotná metodika setkání, která spočívala v tom, že se každý, kdo se do skupiny zapojil, snažil bez předsudků naslouchat druhým a sdílet svůj názor. Naše skupinka si vybrala téma Naslouchání a i každé setkání spočívalo v naslouchání, naslouchání sobě navzájem i naslouchání Duchu Svatému. Snažily jsme se všímat si, jak Bůh jedná a promlouvá skrze druhého i skrze mě. Při tom bylo důležité pozorně naslouchat druhému, ne se přitom připravovat na vlastní povídání. Přijímat v úctě názor druhého, nekomentovat ho, nehodnotit, snažit se pochopit řečené v dobrém. Učit se vnímat, jak skrze druhého promlouvá Duch Svatý a k čemu nás chce vést. Toto aktivní naslouchání může být inspirací pro nás všechny. Myslím, že setkávání v synodní skupince bylo velmi obohacující a doufám, že synoda povede k oživení i naší farnosti.

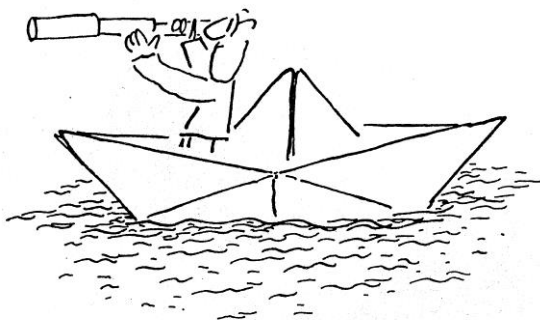
Synoda - radost z církve

Celosvětová synoda je darem Ducha svatého nejen pro celou církev, ale i pro každého nás. Papež František každého z nás vyzval k aktivitě, abychom se otevřeli Duchu svatému a naslouchali jeho hlasu. Synodní proces je o vztahu k církvi, jak církev vnímám a co jí dávám. Je také o setkávání lidí, o navazování vztahů, o toleranci k názoru toho druhého.

Pro tuto dobu náš bývalý kaplan P. Petr Soukal připravil seriál přednášek druhého vatikánského koncilu o církvi Lumen gentium. Zde se uvádí, že věřící křesťané (tedy i já), když byli křtem přivtěleni ke Kristu a učiněni Božím lidem, vykonávají svým podílem poslání celého křesťanského lidu v církvi a ve světě. V článku číslo 33 se píše: *„Laici jsou všichni bez výjimky povoláni, aby se ze všech svých sil přičiňovali o růst církve a její neustálé posvěcování.“* Uvědomila jsem si, že by mi nemělo být jedno, jak to v církvi vypadá a funguje. Svůj vztah k církvi, který byl často velmi kritický, jsem přehodnotila na základě zkušenosti se synodním procesem, na základě modlitby, ale také díky dokumentu Lumen gentium. V článku číslo 37 se píše: *„Své potřeby a přání ať sdělují svým pastýřům s tou svobodou a důvěrou, která se sluší na Boží syny a bratry v Kristu. Z jejich vědění, kompetence a postavení plyne možnost a někdy i povinnost vyjádřit svůj názor na to, co by mohlo být církvi k dobru.“*

Velmi ráda jsem se synody na úrovni farnosti účastnila. Během setkávání ve skupině jsme se lépe poznali, prohloubily se naše vztahy. To vše přináší radost, že jsem součástí nejen farního společenství, ale i celé církve. Také je stále důležitá modlitba na úmysl synody. Každý, kdo se modlí na tento úmysl, je zapojený do synody a jejího průběhu.

V modlitbě za průběh synody se modlíme k Duchu svatému: *„Ukaž nám cestu, kterou se máme vydat, uč nás, jak na ní vytrvat.“* Nikdo z nás, ani papež František, neví, kam synodní cesta vede a kam nás dovede. Důvěřujeme Bohu, že nás na cestě doprovází.

Ludmila Blažková

PS: Doporučuji k poslechu podrobný výklad Lumen gentium o církvi, na You Tube - Don Pietro.

Diecézní synodální syntéza – vybrané úryvky

Synodální zkušenost

Synodální proces v Královéhradecké diecézi reagoval na výzvu Generálního sekretariátu Biskupské synody o synodalitě, podle které nejprve biskup Jan jmenoval diecézního koordinátora, který sestavil diecézní synodální tým. Ten připravil zahájení diecézní fáze biskupské synody o synodalitě, které proběhlo v neděli 17. října 2021 v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové. Poté faráři coby předsedové pastoračních rad farností určili farní koordinátory. Ti měli za úkol ve farnostech organizovat synodální proces, oslovit moderátory synodálních skupin a koordinovat jejich činnost. Současně byli osloveni všichni kněží a jáhni, aby celý proces podpořili a zapojili se do něj. Postupně se přihlásilo 142 koordinátorů, kteří organizovali synodální proces ve farnostech, v charitách, školách nebo na biskupství.

V první fázi se synodální skupiny scházely dle připravené metodiky a věnovaly se jednomu nebo několika ze zadaných tematických okruhů. Po 15. březnu 2022 se výstupy (celkem 335) ze synodálních skupin, vyhotovené formou on-line formuláře, vrátily k farnímu koordinátorovi, který je poskytl farní radě k dalšímu pastoračnímu využití. Současně je diecézní synodální tým zpracoval tak, aby posloužily k sestavení této diecézní synodální syntézy, vedle které vznikl dokument, který shromažďuje pastorační podněty a výzvy, jež zazněly v synodálních skupinách.

Důležité je, jakou synodální zkušenost lidé učinili a jak ji vnímají. Na základě procesu rozlišování výstupů synodálních skupin můžeme uvést základní tři druhy zkušeností.

1. Prostor nových zkušeností

Díky synodální metodě jsme objevili cestu k sobě navzájem i tam, kde to nebylo myslitelné. Mohli jsme si pojmenovat pozitivní zkušenosti, zjistit, co nám chybí, objevit prožitek společenství a s tím spojenou radost, očekávání, naděje na změny, které bez spoluzodpovědnosti není možné realizovat. Osvojený synodální princip nám umožnil diskutovat i o velmi těžkých otázkách života farnosti a církve, naučili jsme se řízenému dialogu, pravidlům metody, která učí společnému rozlišování.

Poznali jsme, že pozornost věnovaná osamoceným a marginalizovaným nekomplikuje, ale obohacuje vzájemné soužití a pomáhá klást si znovu otázku

po společném cíli. Vědomí společného cíle nás ostatně spojuje, posiluje a umožňuje jeho hlubší poznání. Vedle hořkých zkušeností odmítání synodality ze strany některých kněží jsme mohli zakusit blahodárnost synodálního stylu těch kněží, kteří synodalitu přijali.

2. Umožňuje postupný rozvoj společenství

„Tak hluboké sdílení jsem nečekala a nezažila.“ Z této zkušenosti pramení celá řada nových pohledů a objevení nových příležitostí. Z posílení vzájemné důvěry a respektu plyne obnovená mezigenerační komunikace. Vděčnost za to, co již jsme a máme, nás vede k obnovení zapomenutého a vytvoření nového, k překonávání zvyků a schémat zabraňujících přijmout změnu. Odvaha spojená s přijetím zodpovědnosti vede k duchovnímu růstu jednotlivce i celého společenství.

Uvědomujeme si, že bez tohoto duchovního růstu není možné řešit absenci fungujících grémií, jako je pastorační nebo ekonomická farní rada, dlouholetých neřešených nedorozumění a sporů, vyhořelost zodpovědných osob. Citelné ubývání mládeže a dětí v kostelích nesmí tlumit radost ze společného prožívání církve, naopak má vést k vážnějšímu pojetí života z víry a osobnímu svědectví.

3. Společně naslouchat Duchu svatému

Považujeme synodalitu a synodální proces jako účinný plod působení Ducha svatého. Čas nahlížíme ne jako čas žehrání a reptání, ale jako dobu nové naděje. V poctivém hledání můžeme nacházet vzájemnou shodu a společné dobro pro všechny. Učíme se rozlišovat podstatné od nepodstatného a uchovat odlišné v jediném celku. Tento potenciál umožňuje rozvíjet mezigenerační soužití, navazovat nové vztahy mezi křesťany a kultivovat vztahy uvnitř občanské společnosti.

Na neblahý jev zastaralosti či zkosnatělosti reaguje touha po opravdové změně, a to především v oblasti liturgie, ve způsobu, jak přijímat rozvedené v církvi, naplňovat hierarchické služby biskupů a kněží a oslovovat mladou generaci. Proces, při němž je překážky třeba pečlivě rozlišovat a skutečné touhy po změně očišťovat a naplňovat, považujeme za dílo Ducha svatého.

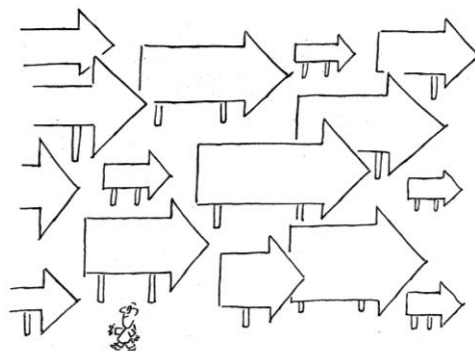
Základní statistický popis synodálního procesu v Královéhradecké diecézi

Do synodálního procesu v Královéhradecké diecézi se zapojili lidé v celkem vykázaných 335 synodálních skupinách, jež zaslaly své výstupy. Zcela

prokazatelně se nicméně setkávali lidé i v takových skupinách, které nakonec svůj výstup nezpracovaly, a tedy do celkového počtu nebyly zahrnuty. Ve všech 14 vikariátech se synodálního procesu účastnili lidé v 115 farnostech, přičemž diecéze čítá 262 farností. V synodálních skupinách pracovalo 2605 osob, z toho 1115 mužů a 1490 žen.

Závěr – nadcházející kroky

Synoda nás zastihla v okamžiku, kdy řada z nás nehledí do budoucnosti, žije denní starosti bez větších výzev a nemá se na co těšit. Na druhou stranu mnozí touží, aby církev byla živá, radostná, otevřená, vzácná a významná, aby byla místem, kam se lidé těší a jsou v ní spokojeni. Touží po církvi, která je otevřená hledajícím, dětem, mládeži, manželům i rodinám, rozvedeným i znovu sezdáným, která je schopná uchovat si poklad víry zděděný po předcích a víru předávat dalším generacím způsobem pro ně přijatelným.

Aby církev neztratila oheň misijního zápalu, musí vycházet ze sebe, netříštit se, působit jednotně a ochotně přijímat nově příchozí. Rovněž nesmí ztratit schopnost se neustále obnovovat. Synodní proces vzbudil touhu po dalším oživení církevního společenství (diecéze, farností), jež sjednocuje různá společenství ve sdílení jedné víry na společné cestě.

Poznali jsme, že je to právě forma synodality, která umožní rozvinout život církve ve všech směrech. Zjistili jsme, že v každém společenství žijí lidé, kteří mají o církvi své konkrétní představy a sny. Ty mohou být často velmi odlišné. Ale duch Kristův lidské sny a touhy tříbí, očišťuje a přivádí nás na společnou cestu, kde se realizují.

Synodální proces vedle synodální syntézy přinesl také řadu pastoračních podnětů a výzev, které jsou shromážděny ve zvláštním materiálu. Nyní bude třeba tyto výzvy zpracovat pečlivěji, nově zaznamenané jevy analyzovat a rozlišit možnosti jejich řešení.

Syntézu synodálního procesu v Královéhradecké diecézi, která byla prezentována na synodálním dni v sobotu 30. dubna 2022, přijal Jan Vokál, biskup královéhradecký.

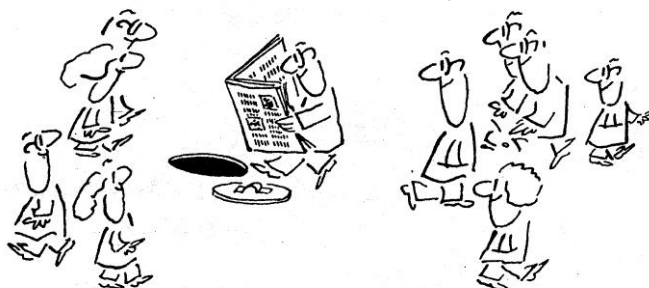
převzato z dokumentu Diecézní synodální syntéza

Národní synodální syntéza – vybrané úryvky

Synodální proces v České republice

V celé České republice se do synodálního procesu zapojilo 2519 skupin, tedy odhadem přes 15 000 věřících. Aktivně se účastnilo 1 100 farností, což činí asi 40% všech farností v republice, přičemž nejčastěji zapojenou skupinou byli pracující lidé středního věku.

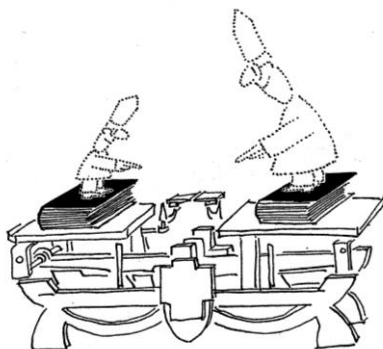
I když synodální proces v naší zemi zpočátku provázela řada obav (lidé nevěděli, o co skutečně jde a byli skeptičtí ve vztahu k očekávaným výsledkům) a nedostatek času, jevila se nakonec celá zkušenost jako pozitivní a takto ji hodnotí i účastníci synodálních skupinek. Naprostá většina skupinek pracovala metodou předloženou Národním synodálním týmem – k práci a rozjímání bylo připraveno deset tematických okruhů. Ze zpětných reakcí Božího lidu napříč diecézemi lze hodnotit, že tato metoda založená na modlitbě, naslouchání a sdílení, kdy je každému členu skupinky poskytnut stejný čas, vedla zapojené bratry a sestry k tomu, že se cítili v bezpečí, atmosféře sdílení a možnosti promlouvání.

Diecézní týmy pozvaly k zapojení se v synodálním procesu na úrovni diecéze také řeholní společenství, nicméně napříč diecézemi lze konstatovat, že podíl těchto skupinek nebyl příliš významný. Kněží a zasvěcené osoby se do této fáze synodálního procesu zapojili málo, ale jejich zkušenost i tak ovlivnila synodální proces, protože několik kněžských skupin vzniklo. Dále se kněží zapojili i v synodálních skupinkách ve farnostech spolu s ostatními účastníky synody (z dostupných dat lze odvodit jejich účast zhruba ve 22% skupin). S politováním lze konstatovat, že se nepodařilo ve větší míře v jednotlivých diecézích vytvořit skupinky, v nichž by byli významněji začleněni lidé mimo křesťanství, resp. katolickou církev. (Téměř ve všech skupinách byli zastoupeni převážně katolíci. Počet skupin, který zahrnoval i členy jiného vyznání nebo bez vyznání se odhadem pohyboval pod 10%.)

Chronologie synodálního procesu

Práce synodálních skupinek v jednotlivých diecézích trvala od listopadu 2021 do začátku března 2022. K zapsání výstupů synodálních skupinek jednotlivé diecézní synodální týmy připravily (většinou) elektronické formuláře, které obsahovaly zejména kvalitativní zhodnocení výstupů skupinky a v menší míře také kvantitativní popis, který měl pomoci k vytvoření diecézní syntézy. Většina diecézních synodálních týmů při zpracování diecézní syntézy postupovala formou kvalitativního výzkumu. Jednotlivé diecézní syntézy byly odevzdány Národnímu synodálnímu týmu do 15. května 2022 a ten začal s přípravou národní syntézy, jejímž cílem bylo dát zaznít v nejvyšší možné míře pluralitě hlasů a názorů z jednotlivých diecézí. Návrh národní syntézy byl zaslán biskupům České biskupské konference, kteří se nad ním sešli a ve vlastních synodálních skupinkách přispěli svým pohledem. Jejich příspěvek poté Národní synodální tým začlenil do textu národní syntézy, který byl zaslán účastníkům Národního synodálního setkání na Velehradě (6. července 2022), kde se o tomto textu následně jednalo. Jeho účastníci - zástupci jednotlivých diecézí, členové biskupské konference, zástupci ekumeny, přizvaní účastníci - se shodli na tom, že proces bude v místní církvi pokračovat.

Závěr

Pro život církve proniknuté duchem synodality je základní otázkou, jakou církev chce Ježíš Kristus. Pro rozvoj synodality jakožto konstitutivního rozměru církve vnímáme ve světle synodálního procesu jako klíčové následující body:

Být církví Ježíšových učedníků

- Chceme utvářet církev jako rodinu, domov a prostor vzájemné důvěry, společenství zaměřené primárně na rozvíjení vztahů k Bohu i k sobě navzájem vyznačující se pozorností jedněch vůči druhým, a zvláště pak péčí o ty, kdo jsou nejslabší a na okraji.

- Chceme rozvíjet kulturu vzájemného naslouchání, která předpokládá a umožňuje svobodu vyjádřit své mínění a otevřenost nechat se poučit od bratra či sestry ve víře. Z tohoto důvodu vnímáme jako zásadní opustit v církvi mentalitu a praxi manipulace, nadřazenosti, strachu, nedůvěry, zneužívání moci a nátlaků různých skupin.
- Chceme žít otevřené společenství, které vychází i k těm, kteří nejsou jeho součástí a nestaví se plánovitě do opozice vůči světu, ale nahlíží svět jako Boží dílo a prostor, ve kterém se projevuje Boží láska. Chceme být církví, která světu a každému člověku přináší svědectví o plnosti života v Kristu a vnáší do něj radost a naději. Zároveň toužíme usilovat o rozpoznání znamení doby, kterými k nám Bůh promlouvá v událostech, potřebách a přáních přítomných v životech nás i našich současníků.

Obnovit společenství církve

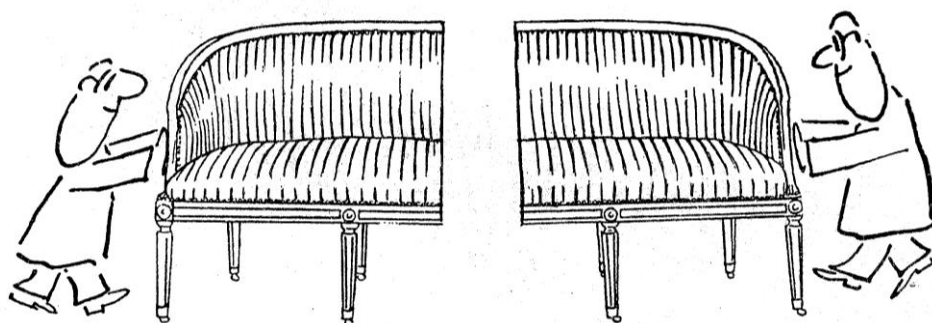
- Chceme podporovat živé vědomí sounáležitosti k církvi. Vědomí toho, že všichni tvoříme jedno společenství, nesmí vést k přehlížení specifického poslání každého z nás. Spíše naopak je třeba dbát o to, aby každý člen Božího lidu objevoval, přijímal a rozvíjel autenticky právě takové povolání, kterého se mu od Boha dostalo.
- Chceme být vnímaví vůči Duchu svatému, který nepřestává udílet Kristově církvi v každou dobu specifické dary své lásky určené pro službu společenství.
- Chceme hledat a podporovat formy spolupráce, spoluúčasti a spoluzodpovědnosti v církvi, a tak tvůrčím způsobem reagovat na pasivitu značné části členů Božího lidu, která vede ke znechucení, rezignaci a ztrátě radosti z toho, že jsme součástí jediné Boží rodiny.
- Chceme budovat církve jako společenství, jež má svůj vzor ve společenství trojjediného Boha, což znamená rozvíjet autentické vztahy založené na lásce, transparentnosti a otevřenosti.
- Chceme podporovat růst „malých společenství“ věřících a vést je k tomu, aby se neuzavírala do sebe, byla navzájem propojená a připravená ke službě. Spiritualitu společenství, vzájemné úcty a odkázanosti na sebe je třeba rozvíjet ve vztazích mezi kněžími a laiky, kněžími a biskupy, biskupy a všemi členy jim svěřené části Božího lidu.
- Chceme podporovat principy komunikace, transparence, subsidiarity a rozlišování v procesu rozhodování. Na úrovni diecézí a farností se tyto elementy mohou uplatnit např. v činnosti pastoračních a ekonomických rad.

- Chceme prožívat liturgii jako jedinečný zdroj života církve. Proto je nutné, aby jí byla věnována zvláštní pozornost, aby se pečlivě rozlišovalo, co patří k její autenticitě, co je třeba nově vyjádřit srozumitelným způsobem a jak uplatnit princip aktivní účasti všech věřících.

Růst v ryším křesťanském povolání v církvi

- Chceme, aby hlásání církve (zvláště ve formě kázání) vycházející z Písma svatého bylo více zaměřené na budování osobního vztahu s trojjediným Bohem, radostný život plynoucí z Pánova Zmrtvýchvstání a Boží dobrotu a milosrdenství. Písmo svaté by se mělo stát středem, od kterého se v církvi odvíjí katecheze, duchovní doprovázení i vzdělávání Božího lidu ve víře.
- Chceme rozvíjet vzdělání ve víře i v dalších oblastech (např. mezilidská komunikace, psychologie, ekonomika). Vnímavá, soustavná a dlouhodobá formace Božího lidu posílí naši jistotu v dialogu se současným světem a zakotvení v tom, co můžeme společnosti přinášet. To také předpokládá a vyžaduje, abychom dobře poznávali souvislosti současného dění ve světě.
- Chceme naplňovat ideál křesťanského manželství a rodiny, i když jsme si vědomi, že to není vždy snadné. Chceme proto také hledat řešení často palčivé situace lidí, jejich manželství ztroskotalo. Snahou místní církve by v těchto konkrétních případech mělo být doprovázení, rozlišování a začleňování.
- Chceme, aby synodální mentalita pronikala všechny úrovně života církve. K tomu chceme využívat metodu společného rozlišování pod vedením Ducha svatého, která se osvědčila během diecézní fáze synodálního procesu v práci synodálních skupinek.

převzato z dokumentu Národní synodální syntéza

Rozhovor s Jiřím a Hanou Lacinovými

Hani a Jirko, prosím, můžete se čtenářům Agapé krátce představit?

Oba pocházíme z Havlíčkova Brodu, ale krátce po svatbě jsme se odstěhovali do Světlé nad Sázavou. Před jedenácti lety jsme se opět vrátili do Havlíčkova Brodu. Máme tři dospělé děti, které už mají své rodiny. Jirka pracuje v nemocnici a Hana v Krajské knihovně Vysočiny.

Ačkoliv je to neuvěřitelné, máte již spoustu vnoučat, že?

Počet našich vnoučat se nám dobře pamatuje, protože jich máme deset. Ledaskdo se nás ptá, jestli si je všechny pamatujeme? Sice si občas pleteme jména, ale pamatujeme. Jsme proto stále v akci, ty větší si rádi bereme na víkendy i na prázdniny.

Zapojili jste se letos na jaře do synodální skupinky – či to byl nápad?

S tímto nápadem nás oslovila Ludmila Blažková. Nevěděli jsme, co od toho čekat, ale rádi přijímáme výzvy, a tak jsme se bez váhání zapojili.

Kolik vás ve skupince bylo a jakému tématu jste se věnovali?

Byly jsme čtyři manželské páry a musíme říct, že po počátečním oťukávání jsme vytvořili vstřícnou a komunikativní partu. Pro nás byl asi největší přínos právě to setkávání. Jestli z našich nápadů někdy vznikne nějaké zlepšení, to se ještě uvidí. Vybrali jsme témata: „Na společné cestě“ a „Naslouchat“. Nakonec jsme naťukli i téma „S jinými křesťanskými denominacemi“.

Otevřela vám synoda nějakým způsobem oči? Vidíte něco ve farnosti „nově“?

Bylo zajímavé sledovat vývoj v názorech a pohledech na různá témata. A bylo příjemné zjištění, že i když jsme měli úkol splněný, stále jsme se chtěli setkávat.

Vyplynul z vaší synodální skupinky nějaký důležitý závěr a nové poznatky?

Je důležité si všimnout svého okolí a v mezích možností nabídnout pomoc. Ale je důležité umět o pomoc také požádat. Nedělat závěry u něčeho, o čem vím málo atd. Ale to vyplývá i z běžného života křesťana a člověka vůbec. Nebo by mělo...

Co byste vzkázali těm farníkům, kteří pokládají synodu za zbytečnou?

I když si mnozí myslí, že synoda nic nevyřeší, mohou to pojmout jako vzájemné obohacení, osobní setkání s farníky, které mohou blíže poznat, vyslechnout si jiný názor a ten svůj třeba i trochu upravit. Můžeme zjistit, že na téma se dá pohlédnout i z jiné strany. A třeba ho i posunout na místa, která s ním mohou a měla by něco udělat.

Ještě nám prozrad'te, zda čtete rádi časopis Agapé a co se vám v něm líbí... ☺

Agapé čteme velice rádi, vždy jsou tam postřehy od někoho z farnosti a tím se navzájem poznáváme. Můžeme směle říct, že ho přečteme od začátku do konce ☺.

***Moc díky vám oběma za rozhovor i za váš aktivní přístup k životu ve farnosti.
Ať je pro vás přijímání nových výzev vždy příjemným obohacením.***

redakce

Kronika

Matrika pokřtěných

(listopad 2021 – srpen 2022)

Ema Marie Kovářová, Milena Laura Kasalová, Sofie Anna Hrubá, Natálie Lacinová, Karolína Lacinová, Jakub Šťovíček, Jan Pavel Vacek, Václav Jiří Obršlík, Ondřej Pulpán, Eliška Průšová, Michaela Hoffingerová, Michaela Simona Hoffingerová, Štefan Tomáš Hoffinger, Samuel Tomáš Hoffinger, Štefan Hoffinger, František Cína, Roman Matta, Jasmína Anna Bláhová, Šimon Matúš Hřčka, Lilly Iva Skřivánková, Tereza Zina Hájková, Amálie Anna Róthová, Melánie Rita Štěpánová, Ema Anežka Pavlíková, Mia Daniela Poulová, Malvína Božena Pecnová, Dominik Šindler, Anežka Kateřina Pavlová, Eduard Martin Paleček, Dominik František Zohorna, Vojtěch Jan Půža, Filip Jiří Vincenc, Nikol Kateřina Špinarová, Dominik Kryštof Novák, Nika Alena Nováková, David Znojemský, Šarlota Znojemská, Adéla Ludmila Landová, Nela Marie Landová, Rozálie Anna Blažeková, Teodor Jan Blažek, Christian Lukáš Trnka

Matrika oddaných

(listopad 2021 – srpen 2022)

Jan Staněk a Kateřina Pavlasová

Ondřej Pavlas a Kristýna Straková

David Jiráček a Gabriela Trávníčková

Matrika pohřbených

(listopad 2021 – srpen 2022)

Milan Musil (1966), Ludmila Zvolánková (1943), Jarmila Choutková (1929), Zdeňka Konfrštová (1947), Miloslava Musilová (1941), Helena Medová (1946), Danuše Veselská (1934), Marie Koláčková (1929)

Julie Paznochtová (1936), Marie Svobodová (1924), Zdeňka Krpálková (1933), Marie Formanová (1928), Lilly Pokorná (1939)

Anna Machová (1941), Pavlína Halamová (1942), Petr Besmák (1985), František Šrámek (1932)

Ludmila Fiedlerová (1930), Josef Pavlas (1941), Marie Ackermanová (1927), Pavel Böhm (1963)

Marie Kadlecová (1935)

Josef Fejt (1939), Zdenka Kruntorádová (1934), Miloslav Fikar (1969), Jiří Váňa (1954), Jaroslav Dundáček (1961)

Marie Kučírková (1940), Bohumil Neubauer (1947), Jan Hlavsa (1933), Václav Pecen (1933), Milan Šulc (1933), Alexander Berka (1939)

Jindřiška Součková (1947), Marie Zimmermannová (1945), Anežka Moravcová (1936), Karel Vondra (1948)

Václav Novotný (1945), Milan Zbončák (1970), Marie Enderlová (1933)

Jarmila Merunková (1931), František Beneš (1949), MUDr. Petr Charvát (1962), Josef Beránek (1929)

Děti, které přistoupily dne 12. června 2022 k prvnímu svatému přijímání

Lucie Bártová
Antonín Čermák
Kristýna Mottlová

Veronika Satrapová
Vojtěch Trefil
Barbora Veselská

katechetka Jana Stará

Zamyšlení až z Říma

O druhém vatikánském koncilu a o tom, jak Duch svatý vede církev také dnes

Byl koncil potřeba?

Proč jsou vlastně v církvi od nejstarších dob až do naší současnosti koncily? Proto, že Pán Ježíš nám nezjevil všechno do posledního detailu (srov. Jan 16, 12), a za druhé také proto, že církev žije ve světě, který se neustále mění. Zkrátka, má-li církev plnit poslání, které jí bylo svěřeno, musí se měnit, aktualizovat, mluvit současným jazykem a odpovídat na aktuální otázky.

Církev jdoucí dějinami

Právě tyto změny jsou ale některým věřícím trnem v oku. Ještě dnes se najdou tací, kteří rádi říkají: „Takhle to přece bylo vždycky!“ Jenže stačí letmý pohled do dějin, aby bylo patrné, že církev neustrnula v hlubinách dějin, ale stále se mění, neboť žije ve světě, a nikoliv v oblacích. Je tedy nezbytné správně rozlišit, co patří k podstatě církve – co se z jejího bohatství nikdy nesmí vytratit a to, co je vnějším obalem, formou, prostě tím, co se měnit musí, aby i pro nás to podstatné bylo tím, čím skutečně je. Uvedme si malý příklad. Pán Ježíš při poslední večeři neměl ani albu, ani štolu, nepoužíval misál a učedníkům nepodával do úst. Nebyl zde žádný oltář, účastníci leželi na boku (Jan dokonce s hlavou na Ježíšových prsou) a o eucharistickém půstu nemůže být ani řeč, protože eucharistie byla ustanovena v závěru pesachové večeře. Co je tedy to podstatné? To, co církev dělala vždy. Bez výjimky v každé době. A to je „lámání chleba“. Ten, kdo porozumí tajemství eucharistie, bude žasnout nad Božím sebedarováním a rozhodně nebude ulpívat na vnějších věcech, které toto tajemství doprovázejí. Neříkám, že vnější věci nejsou důležité, ony důležité skutečně jsou, ale nejsou „podstatné“. Kdybych měl být konkrétní, tak bych řekl (možná trochu provokativně, abychom se nad tím více zamysleli), že je jedno, zda se eucharistie slaví na východ nebo na západ, tím či oním směrem na tom či onom oltáři s rouchy z doby barokní nebo z doby gotické. Tohle se prostě mění a je to tak dobře. Je na církvi, aby udávala směr. Je na nás, abychom církvi naslouchali a věřili (byť naše osobní preference mohou být takové či makové). Společenství je vždy také napětím a askezí, kde každý musí tak trochu slevit z toho, co by se jemu nejvíce líbilo. Už i Ježíšovi učedníci museli poslouchat řeči, které jim vůbec nebyly pochuti. Někteří to proto zabalili se slovy: „To je tvrdá řeč, to se nedá poslouchat.“ Jiní zkusili Ježíše obrátit, ale nakonec sami pochopili, že jsou to oni, kdo toto obrácení nezbytně potřebují. Takový byl příběh apoštola Petra. To jemu Ježíš při poslední večeři říká: „A ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím!“ (Lk 22, 32).

To podstatné zůstává

Nikdy ale až do konce světa nebude církev slavit eucharistii s jinými dary než chlebem a vínem. Chléb může být „bez“ (správně ovšem „nízko“) lepkový, víno může být vinná šťáva bez alkoholu, ale nikdy nebude možné slavit eucharistii s Coca-Colou a chipsy. I tam, kde je každodenním pokrmem například rýže nebo kukuřice, je třeba slavit mši svatou s chlebem, neboť toto znamení musí být pravdivé a sám Ježíš nevzal při poslední večeři do rukou nic jiného než chléb, který rozlámal, a kalich s vínem, který podával svým učedníkům.

Papežem na pár dní

Ale teď již pojďme po této dlouhé předešle, kterou jsem ovšem považoval za užitečnou, k samotnému koncilu. Asi v polovině 20. století byla situace ve světě velmi komplikovaná a nikdo moc nevěděl kudy kam. Když začalo v roce 1958 konkláve po smrti papeže Pia XII., nabízelo se jako nouzové řešení zvolit papeže, který překlene krátkým pontifikátem dobu nejistoty. Zvolen byl Angelo Giuseppe Roncalli, který přijal jméno Jan XXIII. a usedl na Petrův stolec (stejně jako papež František) v úctyhodných sedmdesáti sedmi letech. Byl pontifikem, od kterého se prakticky nic velkého neočekávalo.

Snídaně, na kterou přišel Duch svatý

Jak už to tak bývá, právě takto jedná Duch svatý. Když my lidé máme jasno, přichází a skrze ty nejmenší a nejslabší (v tomto případě „nejstarší“) koná své dílo. Myšlenka na svolání koncilu napadla papeže Jana XXIII. zcela spontánně 20. ledna 1959 (tedy necelé tři měsíce po zvolení) při ranním rozhovoru s kardinálem státním tajemníkem Tardinim. Bavili se tehdy o tom, že církev je ve světě sice uznávanou, ale nikoliv chápanou a oblíbenou institucí.

Veřejně byl koncil oznámen 25. ledna 1959, kdy Jan XXIII. zcela nečekaně přednesl svůj úmysl před kolegiem 17 kardinálů v bazilice sv. Pavla za hradbami. Cílem tohoto koncilu měla být obnova a větší srozumitelnost poselství církve. V italštině se žilo slovo „aggiornamento“ (*giorno* = den, tedy přiblížení se k *dnešku*), anglicky mluvícím naskočí „update“ (*date* = datum), bez kterého je dnes provoz počítače nebo mobilního telefonu zcela nemyslitelný, a v češtině se mluví o „obnově druhého vatikánského koncilu“.

Obnova koncilu

Druhý vatikánský koncil nebyl „proti“ někomu nebo něčemu, ale byl „pro“ církve – tedy pro každého z nás. Cílem bylo rozpoznat, co je břemenem minulosti, co neodpovídá naší době, zda je něco, co jsme pozapomněli a může nám to chybět... Celkově je otázka obnovy velmi rozsáhlá a byly o ní napsány celé knihovny. Zmiňme tedy to nejdůležitější. Církev přestala považovat sama sebe za pevnost, která chrání před světem bohatství víry. Naopak se zdůraznilo, že církev žije ve světě (nemá na výběr) a je Kristem poslána ke světu. Opevnit se v kostele tedy nemá nic společného s tím, k čemu nás povolává Ježíš. Dále církev přestala myslet sama o sobě jako o pyramidě, na jejímž vrcholu je papež a pár kuriálních kardinálů. Velmi se zdůraznila stejná důstojnost všech pokřtěných (aniž by se ovšem lživě stíraly rozdíly), to že na prvním místě tvoříme jediný Boží lid shromážděný Duchem svatým a až potom na druhém místě můžeme mluvit o tom, že máme různá povolání a charismata ke službě (hierarchie). Svatost nebyla již více považována za privilegium kněží či řeholníků, ale bylo jasně vysloveno, že všichni jsou povoláni ke svatosti stejně jako k misii a ke svědectví. Není třeba čekat, až nám na to někdo vystaví nějaké potvrzení, protože jako pokřtění (a biřmovaní) jsme právě my osobně posláni Ježíšem Kristem. Židé již nebyli nazýváni „proradnými“ a nekatoličtí křesťané přestali být titulováni nelichotivým „heretikové“, nýbrž se oslovením „odloučení bratři“ zdůraznila jednota jediného křtu.

Liturgickou reformu si mnozí ještě pomatují a není třeba ji zde detailněji probírat. Co bych ale chtěl dodat na samý závěr, je fakt, že synodalita (která se na různých místech více či méně daří a bude dařit) je plodem druhého vatikánského koncilu. Učí nás vidět církev ne jako „oni“, ale jako „my“. Je to Duch svatý, který vede jak církev, tak také každého z nás a vkládá nám do srdce otázku – nikoliv: „Co by měli udělat oni?“, ale „Co bych pro Pánovu církev mohl udělat právě já?“

P. Petr Soukal,

srdečně pozdravující všechny známé,

vzpomínající a sjednocený s vámi v modlitbě

Padesátiny

Narozeniny našeho pana faráře Oldřicha Kučery, které měl 31. ledna 2022, byly naplněny modlitbou i radostnou oslavou. Provázeli jsme ho po 9 dní svými modlitbami a vyprošovali všechny potřebné dary a milosti pro jeho kněžskou službu. K této narozeninové novéně se kromě havlíčkobrodských farníků připojili i další lidé ze vzdálenějších míst.

Při nedělní mši svaté 30. ledna jsme mu jménem celé farnosti poblahopřáli a s kyticí růží předali dárek – bílý mariánský ornát, ze kterého měl upřímnou radost. Všem děkoval a přitom zmínil, jak vnímá a je vděčný za projevovanou lásku, obětavost a ochotu farníků. Při odchodu z kostela dostali všichni výborné koláče, protože k oslavě přece patří i něco dobrého na zub.

V pondělí 31. ledna – v den jeho narozenin a zároveň na svátek sv. Dona Boska jsme se sešli na večerní mši svaté. Pan farář již v novém ornátu a s ním u oltáře další tři kněží, jeden jáhen a několik ministrantů. Po mši svaté následovala ještě jedna gratulace a předání narozeninového dortu, na který nás všechny pan farář vzápětí pozval na faru. Kromě znamenitého pohoštění tam vládla i skvělá nálada. Povídalo se, hrálo na harmoniku, zpívalo i tancovalo. Děti a další odvážlivci mohli využít také kád' s teplou vodou na farní zahradě. ☺

Pan farář přijal ještě mnoho osobních přání, darů, dárků a dárečků a na faře vydržela pohoda i radost dlouho do večera. Radost z přátelství a radost z víry, kterou nás spojuje náš Pán. Díky Bohu za to, že můžeme tvořit jednu rodinu Božích dětí. A díky všem, kteří se jakkoliv podíleli na přípravě a organizaci narozenin pana faráře.

MR

Nový farní knihovník

V polovině března roku 2022 došlo ke generačnímu střídání stráží ve farní knihovně. Dlouholetého farního knihovníka pana Mgr. Jaroslava Staňka vystřídal Jan Pavlík mladší. Panu Staňkovi velmi děkujeme za jeho úsilí a obětavost a přejeme mu do dalších let mnoho Božího požehnání a vše dobré!

O tom, že knihovnická éra pana učitele Staňka se chýlí ke konci, se spekulovalo již od podzimu roku 2021. Na péči o knihovnu měl stále méně sil. Při březnové schůzi pastorační rady farnosti bylo rozhodnuto, že novým farním knihovníkem se stane Jan Pavlík mladší. Pan učitel Staněk vedl knihovnu téměř od jejího založení. Farní knihovna byla založena někdy kolem roku 1994, kdy byl správcem havlíčkobrodské farnosti dnes již bývalý želivský opat P. PhDr. ThLic. Jáchym Jaroslav Šimek, O.Praem, který je známý jako velký milovník literatury. První, kdo se ujal vedení farní knihovny, byla paní učitelka Šmídová, která však bohužel záhy zemřela.

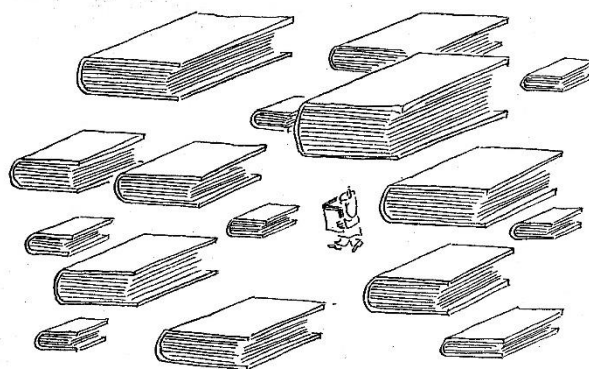

Mgr. Jaroslav Staněk tedy vedl knihovnu bezmála třicet let. V samých počátcích farní knihovny v raných 90. letech dosahoval počet aktivních čtenářů až 50 osob. Knihy šly z ruky do ruky, četlo se mnohem více než dnes. Knihovní fond byl neustále doplňován a aktualizován. Jakmile vyšly nějaké nové zajímavé knihy, pan učitel Staněk je neváhal zakoupit.

S příchodem nového tisíciletí zájem o farní knihovnu stagnoval, nicméně si stále držela okruh věrných čtenářů, v němž vynikala dvě jména – jednak nedávno zemřelý Milan Šulc a jednak také dosud žijící doyen mezi farníky, dnes již téměř stoletý JUDr. Miroslav Duchoň. Tito dva byli příznivci knihovny již od jejího založení. Některé knihy byly do knihovny zakoupeny na základě jejich doporučení.

Změna ve fungování farní knihovny nastala na počátku roku 2019. Tehdy byla zřízena nedělní farní kavárna a police v knihovně musely být z prostorových důvodů zredukovány. Vznik farní kavárny však zároveň přitáhl do prostor farní knihovny více lidí, kteří mohou být budoucími čtenáři. Velký zmar knihovny přinesly nedávné covidové roky. Knihovna prakticky přestala fungovat, a když bylo možné se opět setkávat, zájemců o výpůjčky nebylo více než deset.

K současnému převzetí knihovny dochází v nelehké době, kdy čtenářů výrazně ubývá. Jednak vlivem přirozeného běhu života, jednak vlivem internetu a nezájmu mladší generace o četbu. Neznačená to však, že to tak bude i nadále. Po převzetí knihovny byla zahájena postupná reforma knihovního fondu. Zastaralá literatura, o kterou již není zájem, byla vyřazena. Tyto knihy byly prodány a výtěžek z prodeje použit na

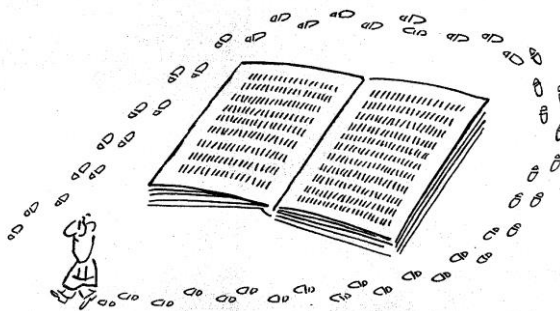

nákup nových knih. S pomocí ochotných farnic začala tvorba katalogu farní knihovny. Do budoucna je plánováno rozšířit knihovní fond například o knihy týkající se církevního umění a hudby a oblíbené knihy rozhovorů s církevními a kulturními osobnostmi. V knihovně bude k dispozici vždy aktuální vydání Katolického týdeníku, diecézního časopisu Adalbert (dříve IKD) a archiv všech vydání tohoto farního časopisu – Agapé. Chystá se modernizace biblistického oddílu (již je zařazen nedávno vydaný Historický atlas Bible, který je však pro svou vysokou hodnotu pouze k nahlédnutí a nepůjčuje se domů). Případně se knihovna doplní o literaturu pro děti a mládež. Plánovaný je také oddíl křesťanského a židovského humoru. Knihy jsou získávány z pozůstalostí a darů. Jen malá část je získávána nákupem.

Knihovna je otevřena **každou neděli po ranní mši svaté od 10:00 do 11:00 hodin**. Těšíme se na Vaši návštěvu a přejeme Vám mnoho pěkných čtenářských zážitků.

JP

PS: Pokud máte doma nějaké knihy nebo svaté obrázky, které byste chtěli farní knihovně věnovat, tak neváhejte kontaktovat farního knihovníka (mobil: 731568171, email: jp.brod@seznam.cz). Rovněž se obraťte se svými náměty na doplnění nových knih.

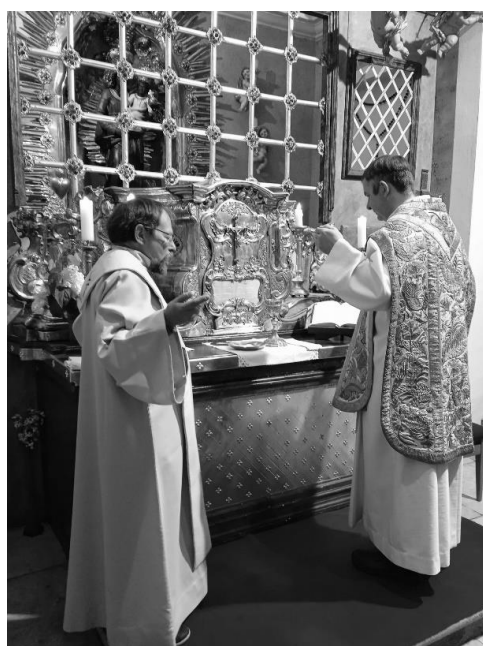

Farní pout' do Golčova Jeníkova

Nejprve vypadalo, že se pout' kvůli hrozivě nízkému počtu přihlášených účastníků vůbec neuskuteční, nakonec se nás ale sešlo více, než jsme očekávali, a všichni jsme si to náramně užili...

Sobota 14. května 2022 byl nádherný slunný den. Naše cesta začala okolo 9. hodiny ránní, kdy se většina z nás shromáždila před havlíckobrodskou farou. Bylo nás 33 včetně dětí. Po přivítání a krátkém úvodu ze strany organizátorů jsme vyjeli směrem na Golčův Jeníkov.

Po příjezdu do Golčova Jeníkova se všichni shromáždili před tamním empírovým kostelem svatého Františka Serafinského. Zde již na nás čekala zdejší kostelnice paní Marie Ostatnická se svým manželem a otevřela nám kostel. Přidalo se k nám ještě několik tamních farníků. Napřed jsme historickým vchodem vešli do poutních ambítů a vstoupili jsme přímo do Loretánské kaple. Je zde zrestaurovaná socha Panny Marie, nyní opět do podoby Černé madony. Zde jsme také společně s našimi kněžími P. Oldřichem Kučerou a P. Jiřím Vojtěchem Černým slavili mši svatou. Kaple byla zcela zaplněná věřícími. O to více jsme mohli prožívat radostné společenství. P. Kučera celebroidl mši v prastarém jezuitském barokním ornátu, který mu půjčili v sakristii. Toto gesto bylo poctou zdejšímu dlouholetému duchovnímu správci děkanu P. Františku Skřivánkovi, který tento krásný ornát nosil jen při velmi slavnostních příležitostech. Působil ve zdejší farnosti 37 let, před pěti lety odešel k Pánu a je pohřben na zdejším hřbitově.

Po mši svaté následovala prohlídka Lorety i empírové kostelní lodi s odborným komentářem našeho průvodce pana doktora Jana Pavlíka a také ukázka varhanní hry, kterou provedl Karel Růžek. Kromě jiného je zde velmi atypický obraz Nanebevzetí Panny Marie. Za zmínku stojí fakt, že ve zdeším kostele se nacházejí také kosterní pozůstatky velryby grónské, které sem nechal dovézt generál Goltz. Chtěl tím demonstrovat věřícím, že velryba je tak velká, že celý Jonáš se do ní mohl opravdu vejít.

Krátce jsme se zastavili před budovou děkanství, kde jsme si připomněli zdejšího kněze P. Bedřicha Briedela, vzpomněli na jeho obětavost pro nemocné a zazpívali jsme píseň *Svatý Bože, svatý silný*, která vznikla zhudebněním jeho básně a je stále v Kancionálu. Poté následoval čas oběda v nedalekém motorestu Na Písku.

Po obědě jsme se navrátili auty zpět do Golčova Jeníkova a prohlédli jsme si náměstí se Starou poštou, kde mimo jiné kdysi přenocoval Wolfgang Amadeus Mozart a císařovna Marie Terezie. A také jsme se dozvěděli, že z Golčova Jeníkova je občas vidět i Sněžka. Z náměstí jsme zamířili směrem nahoru ke Goltzově tvrzi, která dříve sloužila jako prodejní galerie. Zvenku jsme si prohlédli též tzv. Starý a Nový zámek, který se nachází nedaleko tvrze. Zaujalo nás, že Nový zámek byl původně tabákovou továrnou a teprve později byl přestavěn na zámek.

Poté jsme přešli do židovského města, kde jsme se dozvěděli zajímavé informace o zdejší rozsáhlé židovské komunitě. Prohlédli jsme si zvenku synagogu, ješivu, kde bývala také mikve. Původně jsme měli navštívit ještě nedaleký židovský hřbitov, tam jsme ale nakonec jít nemohli, protože na sobotu připadá šábes.

Naše farní pout' pokračovala v původním středověkém kostele svaté Markéty se zajímavým stropem, který byl zachráněn před demolicí obětavostí místních farníků. Zástupce účastníků pouti poté poděkovali organizátorům Janě Staré, Janu Pavlíkovi a Marii Ostatnické.

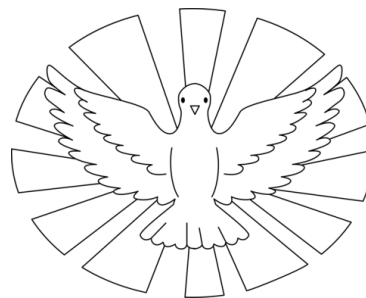
Závěrem naší pouti byl tzv. „barokní bonbónek“, což je barokní kaple s krásnou polychromovanou kamennou sochou svatého Jana Nepomuckého. Tam se však nakonec vypravil jen málokdo z nás. Velká část účastníků totiž dala přednost návštěvě cukrárny na náměstí, kde jsme při kávě a zákusku spontánně zakončili tento vydařený výlet.

Jan Pavlík mladší

Život v Duchu

Delší dobu jsem toužila prožít duchovní obnovu, která je zaměřena k hlubšímu poznání Ducha svatého a jeho působení v mém životě, ale neměla jsem k tomu odvahu, ani čas. Letos na jaře jsem dostala pozvánku, abych se v červnu účastnila semináře Život v Duchu podle P. Ernesta Sieverse v klášteře ve Vranově u Brna.

Seminář byl na 7 dní. Po celou dobu se nám věnoval několikačlenný tým a dva kněží, P. Karol Matlok a P. Bogdan Stepien. Dalším hostem byla misionářka Jana Ungerová, která nám vysvětlila, proč se používají při chválách prapory, jaký mají význam barvy a názorně ukázala při chválách jejich používání. Též tančila flamenco a hrála pantomimu. Chválu s prapory jsme si mohli při chválách vyzkoušet. Kdykoliv jsme mohli využít svátosti smíření a přimluvné modlitby.

Dopolední i odpolední program vždy začal chválami, po kterých následovala přednáška a svědectví. Na závěr každého programu byly doporučeny úryvky z Božího slova, které se vztahovaly k tématu předcházející přednášky a nad kterými jsme se měli modlit a meditovat. Odpoledne ve skupinkách jsme měli možnost říci, čím nás Boží slovo oslovilo a jak nás vede. Každý den byl zaměřený jiným způsobem a vše během dne, přednášky a chvály, směřovaly k tomu, co jsme prožívali ve večerním programu.

Nejprve jsme se ponořili do Boží přítomnosti. Zažívali jsme jistotu Božího dítěte, že nejsme sirotci, protože víme, komu patříme, a tato jistota nás zbavila úzkosti ze samoty a opuštěnosti. V tichu klášterní kaple jsme prožívali, jaký je Bůh něžný a starostlivý Otec a každý z nás je jeho milované dítě. Též bylo nutné obnovit osobní vztah k Ježíši a uvědomit si, kde je v mém srdci a kolik místa v něm má, co pro mě udělal, dělá a kam mě vede.

Ježíš nám ukazuje, kdo je Otec, jak miluje a uzdravuje. Je nutné přijmout pravdu o sobě, jak mě vidí Bůh, jak se vidím já, a prosit Boha o uzdravení. Ježíš nás také celou dobu vedl k poznání, kdo je a jak působí Duch svatý, kterého jsme přijali při křtu a biřmování a je možné, že je uzamčen v nějaké komnatě našeho srdce. Musíme Duchu sv. umožnit, aby se rozběhl v srdci a začal proměňovat náš život. Bratři a sestry na nás vkládali ruce a modlili se za vylití Ducha svatého. Společně jsme se v modlitbě otvírali pro dary Ducha svatého.

Po celou dobu semináře jsme byli vedeni k modlitbě nad Božím slovem a díky tomu tak více poznávali toho, který si nás zamiloval. Učili jsme se, jak rozmýšlet slovo živého Boha a uvádět to slovo do svého života, aby zapustilo kořeny. Duch

svatý nás vyučuje v lásce, která je zdravá, životaschopná, uzdravující a obětující, a chce, abychom rostli a přinášeli ovoce pro církev a svět.

Tomu, kdo touží zakusit Boží lásku a moc, prohloubit vztah k Bohu, pozvat Ježíše do svého života a otevřít se působení Ducha svatého, mohu doporučit tento seminář, který pořádá charismatická obnova.

Ludmila Blažková

***„Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé.“
(Zj 21,6)***

*Toto příslibení platí pro tebe, který toužíš po Bohu.
Pro tebe, který cítíš žízeň, která dosud nebyla utišena.
Pro tebe, který se cítíš obtížen obavami a starostmi.
Pro tebe, který tušíš, že Bůh má pro tebe připraveno více, než jsi dosud zakusil.*

Letní škola liturgiky

Smyslem Letní školy liturgiky je umožnit účastníkům načerpat sílu z modlitby církve a hlouběji porozumět tomu, jak nám liturgie pomáhá žít naši každodennost a připravuje nás na věčnost.

Ta letošní byla už asi popáté, já jsem na ní byla podruhé. Konala se v nádherném prostředí želivského kláštera a pro mě to byl krásně a příjemně strávený čas. Líbila se mi především krása liturgie, společné modlitby, zvláště zpívaná denní modlitba církve (breviář) a mše svaté slavené opravdu jako vrchol každého dne.

A protože je to škola, jsou tam také přednášky. Ty letošní byly na téma **Liturgie a čas**. Kromě toho bylo možné potkat tam řadu zajímavých lidí a seznámit se s nimi. Pěkné byly také večery. Ve čtvrtek se konala adorace. V pátek byl večer otázek a odpovědí. V sobotu jsme slavili slavnostní vigilií se světelným průvodem a vzájemným žehnáním a poté byl ještě zábavný společenský večer, při němž se ukázalo, že přednášející nejsou žádní suchaři, ale umí to pěkně rozjet. 😊

V neděli dopoledne se konala beseda s otcem biskupem Karlem Herbstem, který byl i hlavním celebrantem nedělní mše svaté.

Pokud byste chtěli zažít aspoň něco z toho, můžete se podívat na přenosy TV Noe některých modliteb a mší sv. na [Škola liturgiky | Liturgie.cz](https://www.liturgie.cz).

Jana S.

Celostátní setkání mládeže 2022

Ve dnech od 9. do 14. srpna 2022 se opět po pěti letech uskutečnilo celostátní setkání mládeže. Tentokrát se konalo v metropoli naší diecéze – v Hradci Králové. Přinášíme vám ohlédnutí jednoho z účastníků.

Dobrodružstvím byla už moje úterní cesta na CSM. Původně jsem chtěl jet vlakem, ale můj otec měl shodou okolností ten den nedaleko Hradce Králové nějaké zařizování a tak mne vzal autem s sebou. Cesta byla napínavá, ale nakonec vše dobře dopadlo a zhruba po hodině a půl jsme dojeli na místo určení – tedy k areálu Univerzity Hradec Králové. Zde jsem se rozloučil s otcem a záhy jsem se stal součástí několik desítek metrů dlouhé fronty na centrální recepci. Šlo to ale překvapivě rychle a zhruba po 45 minutách jsem se konečně dostal na řadu. Uvítal mne nějaký řeholník a předal mi základní informace. Každému účastníkovi byla přidělena visačka, kam se dopsalo jméno a diecéze, z níž

pochází. Visačky byly barevně odlišené. Například kněží měli růžovou, řadoví účastníci tmavě modrou a tak dále. Já jsem ale bůhvíproč dostal visačku rudou (asi si mysleli, že ze mě bude jednou kardinál ☺).

Účastníci CSM byli ubytováni na různých místech po Hradci Králové, většinou se jednalo o vysokoškolské koleje Farmaceutické fakulty UK nebo Lékařské fakulty UK. Po ubytování se velký počet účastníků vydal do katedrály Svatého Ducha na zahajovací mši, kterou celebroidal pardubický arciděkan P. Jan Uhlíř. Navečer proběhlo na hlavním podiu v areálu hradecké univerzity oficiální zahájení, promluvil zde delegát ČBK pro mládež biskup Pavel Posád, který také přečetl pozdrav od papeže Františka. Dále účastníky přivítali královéhradecký biskup Jan Vokál a zdejší primátor Alexandr Hrabálek. Celý zbytek večera se nesl v duchu zpěvu písní za doprovodu kapely VeKa.

Organizátoři měli pro účastníky na každý den připravený originální program, odrážející a prohlubující víru v mnoha různých podobách. Jednalo se například o nejrůznější přednášky, workshopy, výstavy, sportovní aktivity, duchovní a psychologické poradny apod. Novinkou oproti minulému CSM byly diskusní skupinky, které se scházely v blízkém okolí hradecké univerzity vždy po dopoledním programu od 10 do 11 hodin. Diskusních skupinek bylo celkem 167.

Byly různě věkově rozdělené, vždy tak, aby nedošlo k tomu, že by v jedné skupince byli spolu třeba třináctiletí a dvacetiletí. Skupinku vždy vedl k tomu určený animátor. Diskuse ve skupince reagovala na dopolední katechezi, kterou většinou měl někdo z otců biskupů.

Denní program obvykle začínal v menze snídání, která se skládala z rohlíku a příšerně horkého čaje. Na to navazoval dopolední program na hlavním pódiu u hradecké univerzity. Následovala katecheze se slovem na den a mše svatá. Hlavní myšlenka setkání zněla: „*Vstaň, udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl.*“ Každý den měl určené svoje heslo: Bud' tady, Bud' vděčný, Bud' Božím dítětem, Bud' svědkem ve světě, Bud' svědkem doma, Bud' svatý. Odpolední program už závisel na svobodné volbě každého účastníka. Večer čekal účastníky hlavní program, jehož součástí byly scénky, kázání, svědectví, zpěv a také mnoho zábavy. Den byl zakončen modlitbou či vigilií. Oproti CSM 2017 každý den doprovázela program jiná kapela.

Z nejzajímavějších programů uvádím koncert mladého hradeckého písničkáře Michala Horáka v zaplněných Žižkových sadech (málokdy se stane, aby takové obrovské množství katolické mládeže skandovalo slovo „prsa“ – což je název písně, kterou zpívá), přednášku kněze a biologa Marka Orko Váchy, workshop s fotografy Člověk a víra nebo svědectví skutkem, kdy šli někteří účastníci pomáhat obyvatelům Hradce Králové například do nemocnice, domova důchodců nebo katedrální kapituly, aby jim tak poděkovali za jejich přijetí.

V neděli 14. srpna se CSM uzavřelo mší svatou, kterou celebroid královéhradecký biskup Jan Vokál. Poté došlo k závěrečnému ceremonálu a poděkování všem organizátorům a podporovatelům ústy ředitele Sekce pro mládež ČBK P. Kamila Straka, zároveň byl představen jeho nástupce v pozici ředitele P. Roman Kubín. Proběhla také pozvánka na Světové dny mládeže s papežem, které se budou konat v roce 2023 v Lisabonu. Došlo také k sečtení účastníků ze všech diecézí, nejvíce (1120) účastníků přijelo z arcidiecéze olomoucké, nejméně (49) přijelo již tradičně z diecéze plzeňské. Celkem bylo přes 5000 účastníků. Poté jsme se rozloučili a plni nových zážitků, zkušeností a přátelství se vydali zpět do svých domovů.

Pro mne to bylo poslední CSM v roli účastníka, napříště totiž nebudu již splňovat věkový limit. Uvažuji však o tom, že se přihlásím jako člen některého z přípravných týmů. Tam totiž není věk omezen.

Jan Pavlík mladší

Farní kavárna

Milí farníci, jen krátce bych vás chtěla informovat o dění ve farní kavárně.

Asi na přelomu února a března, kdy se rozvolnila různá opatření okolo Covidu 19, se farníci opět začali scházet po nedělní mši sv. na faře k popovídání a občerstvení. Jsou neděle, kdy je návštěvníků málo, ale zase jsou neděle, kdy se téměř do knihovny nevejdeme. Někdo chodí do kavárny pravidelně, někdo zavítá jen občas, někdo možná ani nepřemýšlel do kavárny zajít. Chtěla bych povzbudit farníky, kteří váhají a zatím nenašli odvalu přijít na faru do kavárny. Přijďte, budete mít možnost ochutnat bylinkový čaj, kávu nebo nějakou sladkost a blíže poznat lidi, se kterými se potkáváte v kostele. O prázdninách byla kavárna uzavřena. Opět jsme se začali scházet zase v září.

Od návštěvníků, kteří přispívají na chod kavárny, se vybral peněžní obnos 2.010 Kč. Z toho 500 Kč se použilo na nákup kávy, kterou zajistil P. Jakub, a 500 Kč jsem předala P. Oldřichovi na energie. Zbýlých 1.000 Kč + 500 Kč od dárce jsem odeslala na účet Mary's Meals.

Každý návštěvník, který přispívá do kasičky, může být potěšen, že i jeho peníze pomáhají dětem, kde Mary's Meals působí. Za 459 Kč na celý rok dostane dítě ve škole vydatné jídlo a tím i naději, že se díky vzdělání vymaní z chudoby. Lehkými počty získáte výsledek, kolika dětem jsme zatím letos pomohli.

Zakladatel hnutí Magnus MacFarlane-Barrow v knize *Bouda, která krmí milion dětí* líčí, jak hnutí vznikalo a jak funguje. Tuto knihu si můžete půjčit ve farní knihovně.

Také chci poděkovat P. Oldřichovi a P. Jakubovi za jejich vstřícnost, za poskytnutí prostoru a zajištění tepla v zimě.

Děkuji všem dobrovolníkům, kteří kavárně nezištně věnují svůj čas, i návštěvníkům, kteří naši nabídku přijímají a přicházejí do kavárny. Bez těchto lidí by kavárna nebyla. Všichni se těšíme na společné setkávání. Přeji všem, ať vás Bůh zahrne láskou, pokojem a radostí.

Ludmila Blažková

PS: Jménem všech, kteří navštěvují nedělní farní kavárnu, děkuji všem členům hudební skupiny Výbuch za zakoupení nového kávovaru na faru. Děkujeme, že je k dispozici i pro farní kavárnu. Kávovar, který jsme minulý rok používali, si odvezl P. Jakub do nového působiště.

Manželské karty

Když se manželé baví o kartách, nemusí se jednat o hazardní hru. O tom se mohli přesvědčit účastníci prvního setkání manželských párů, které se konalo 10. září na faře. Setkání připravili Dana a Honza Krýsovi a Lída a Petr Blažkovi. Před tímto zářijovým setkáním jsme se sešli na opékání buřtů v červnu na farní zahradě. S případnými zájemci o setkávání jsme se bavili o formě a obsahu setkání, jak často a na jak dlouho se scházet. Z této „nulté“ schůzky jsme získali motivaci připravit aktivitu ve formě manželé sobě.

Při hledání na internetu jsme narazili na manželské karty. Jedná se o sestavu dvaapadesáti pobídek, námětů k přemýšlení, hovoru, jednání a aktivit v páru. Při schůzce ve čtyřech někdy uprostřed léta jsme jednu z karet vylosovali a na jejím základě připravili první setkání. Účastníkům jsme předem rozeslali otázky, s představou, že jim nabídneme předem prostor pro soukromou přípravu. Ne vždy k ní ale došlo. Někteří účastníci se připravovali až při cestě na setkání.

Obsah vylosované karty zněl: **Dobré manželství potřebuje čas.** Deset párů různého věku a délky manželství se bavilo o čase před manželstvím, čase s dětmi a čase, kdy nás děti už opouští.

Přestože jsme se obávali, že se bude jednat o „one couple show“ – exhibici jednoho páru, diskuze byla živá a upřímná.

Po více než hodině povídání jsme mezi sebe pozvali naše duchovní. Dorazili otec Petr a otec Stanislav a prožili s námi další půlhodinu při povídání, dobrém jídle a čaji. Vylosovali jsme i další kartu, přípravy dalšího setkání se ujali manželé Blažkovi. Takže očekáváme další otázky na tělo a těšíme se na setkání 1. října od 19 hodin na faře. A dále 12. listopadu a 10. prosince 2022.

Upřímně zveme další manžele, skupina je otevřená a židlí v knihovně je zatím dost.

Daniela a Honza

Modlitba za nejmenší

Modlitby matek z komunity Solace modlí se za své děti působí v naší farnosti již 25 let. V Havlíčkově Brodě je několik skupinek Modliteb matek, které se pravidelně modlí za své děti a vnoučata, za rodiny a své kněze ve farnosti. Také za děti, na které nikdo nepamatuje, a vlastně za nás všechny, protože všichni jsme Božími dětmi. Maminky se scházejí k pravidelným modlitbám, do kterých zahrnují i naše nejmenší děti. To znamená i děti, které se ještě nenarodily, či nemají šanci se narodit. Modlí se i za tisíce dětí, které jsou v naší zemi ročně zabity před narozením, aniž by pocítily lásku nejbližších.

Tím se připojujeme k modlitbám **Hnutí Pro život**, kde se lidé modlí za záchranu života v naší zemi. Na tento úmysl je každý měsíc v naší farnosti obětována mše svatá.

Když se modlíme *za záchranu života v naší zemi*, znamená to modlit se za nenarozené děti. S tím souvisí modlitby:

- na úmysly Modliteb za nejmenší
- za odvrácení legalizování eutanásie
- za ochranu a úctu k počatému životu
- za zastavení zla potratů
- za ochranu lidského života od početí do přirozené smrti
- za zdar působení a úmysly Hnutí Pro život

Pokud se připojíte k modlitbám za život, modlíte se každý den na úmysl obnovení kultury života. Doporučuje se například desátek růžence s aktuálním modlitebním úmyslem. Anebo stačí jednou denně přidat aktuální úmysl k vašim modlitbám. Katolíci se jednou za měsíc účastní mše svaté s přijetím eucharistie a s osobním úmyslem za obnovení kultury života. Nemocní, kteří se nemohou mše svaté účastnit, obětují na tento úmysl den svého utrpení.

Do každé farnosti je zasílán **časopis Hnutí pro život**, kde je 6 krát ročně zveřejněn dopis P. MUDr. Jiřího Kordy, který vyzývá také k modlitbám za zdravotníky. V časopise též najdete informace k akci Národní pochod pro život, což je manifestace pro všechny, kdo věří, že každé počaté dítě by mělo dostat šanci.

Letos se **Pochod pro život** konal v sobotu 30. 4. 2022, zahrnoval bohoslužbu ve svatovítské katedrále, společenský happening na Klárově a pochod centrem Prahy na Václavské náměstí. Organizátorem Národního pochodu pro život je vždy Hnutí Pro život ČR, které usiluje o obnovení společenského respektu ke každému nenarozenému dítěti. Byly podpořeny i požadavky na investice do ekonomicky aktivních rodin, které mají tři a více dětí a zvláště nesou břímě nákladů na výchovu další generace. Hnutí pro život pomáhá ženám, které se cítí být k potratům nuceny, a těm, které mají po potratu psychické potíže. Podílí se na osvětě a spolupracuje na legislativních změnách.

Hnutí Pro život, které má své ústředí v Praze 5, Hlubočepská 85/64, se téměř 30 let se věnuje praktické pomoci nečekaně těhotným ženám, které chtějí dát svému nenarozenému dítěti šanci. Více informací najdete na internetových stránkách nebo prostřednictvím časopisu, který je pravidelně k mání v našem kostele mezi tiskopisy.

Hnutí Pro život si váží podpory dnes již 17 223 spolupracovníků, dobrovolníků, dárců, občanů ČR, díky jejich pomoci je Hnutí finančně nezávislé. Také naše havlíčkobrodská farnost by ráda toto hnutí podpořila finanční částkou. Pokud byste se chtěli zapojit a přispět, je možno kontaktovat autorky tohoto článku.

Hana Merclová a Dana Pavlíková

Myšlenky sv. Matky Terezy:

*„Cítím, že potrat je dnes největším nebezpečím pro mír, protože to je válka vedená proti dítěti – přímá vražda nevinného vykonaná samotnou matkou. A když dopustíme, že matka může zabít dokonce své vlastní dítě, jak můžeme po jiných lidech chtít, aby se nezabíjeli navzájem?
Země, která potraty povoluje, neučí lidi milovat,
ale používat násilí k dosažení svých cílů.
Potrat je největším nebezpečím míru na světě, protože lidi zaslepuje.“*

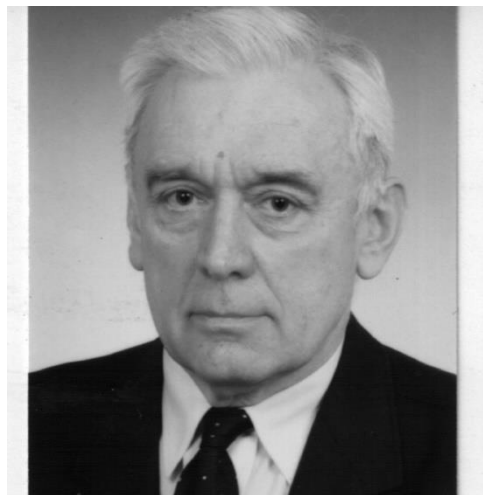
*“V tomto životě nemůžeme dělat velké věci.
Můžeme dělat jen malé věci s velkou láskou!”*

Vzpomínky na pana Milana Šulce

Dne 13. května letošního roku zemřel pan Milan Šulc, havlíčkobrodský farník, kterého zná mnoho čtenářů Agapé. V roce 1997 stál u zrodu farního časopisu a pravidelně do něj přispíval. Jeho články se objevovaly snad v každém čísle Agapé a byly vždy zajímavé a poučné. Poprosili jsme několik lidí, aby na něj zavzpomínali...

Obdivuhodný a charakterní člověk

Milan Šulc se narodil 4. září 1933 v Malči. Jeho tatínek zde vlastnil obchod vedle zámku a krátce byl i malečským starostou. Milan byl nejstarší ze tří bratrů. Svůj chlapecký vzor našel v malečském studentovi Josefu Kalvodovi, který byl o deset let starší. Stejně jako on odešel studovat na gymnázium do Chotěboře. Zde jej velmi ovlivnil profesor kněz František Xaver Boštík, který vyučoval latinu, němčinu, dějepis, zeměpis a kreslení. (Z daru Dr. Josefa Kalvody, který se stal jednou z významných osobností našeho poúnorového exilu, byla na domě, kde Boštík v Chotěboři bydlel, umístěna pamětní deska). Pod Boštíkovým vedením se Milan Šulc připravoval ke studiu kněžství, které začal v hradeckém semináři a po jeho zrušení dokončil v Litoměřicích.

V nové politické situaci po únoru 1948 se na kněze vysvětit nedal a na doporučení svého otce odešel do Pardubic na obchodní akademii. I zde měl štěstí na učitele. V Pardubicích jím byl profesor Rubáček. Spřátelil se i s jeho rodinou a jejím prostřednictvím také s rodinou Vokolkovou, v níž se uchovalo obětavé křesťanství a také živý zájem o kulturu a umění. Velkým vzorem byla Květa Vokolková, františkánská terciářka (tzv. „urbanka“ podle kněze Jana Evangelisty Urbana), která svůj život zasvětila péči o chudé, osamělé a také o studenty hledající cestu životem. Po studiích získal Milan Šulc zaměstnání jako revizor Jednoty Pardubického kraje.

Jeho předností bylo, že vynikal v matematice a měl nadání pro jazyky. Bydlel v té době v Malči, odkud zajížděl na revize. Ve Svitavách našel svou budoucí manželku Evu, v roce 1965 se oženil. Narodily se jim tři děti: Pavel, Helena a Petr. Později pracoval jako náměstek ředitele Jednoty pro okres Havlíčkův Brod. Rodina získala v Havlíčkově Brodě byt, ale každý rok na léto odjížděli do Malče.

V roce 2000 tam zakoupil dům a spolu s bratrem se staral o velký ovocný sad a o včely. Stácel med, o který se pak dělil s brodskými farnicemi, aby jim tak poděkoval za péči o děkanský kostel. Až do konce života zůstal hloubavým čtenářem, jako nerozlučná dvojice s JUDr. Duchoněm pravidelně přicházeli do farní knihovny.

Pan Milan Šulc zemřel 13. května 2022 a po rozloučení v brodském kostele byl uložen ke své manželce, která jej na věčnost předešla v roce 2020, do rodinného hrobu v těsné blízkosti malečského kostela.

Jaroslav Staněk

Manželé Eva a Milan Šulcovi

Život se odehrává také ve znamení zkoušek a neušli jim ani manželé Eva a Milan Šulcovi. Začali jsme se spolu poznávat od chvíle, kdy paní Šulcová začala pravidelně docházet na bohoslužby a biblickou hodinu do našeho evangelického sboru. Navázala na své staré evangelické kořeny, o kterých celý život věděla, ale, jak říkala, vždy bylo nutné se starat o děti a rodinu a na nic dalšího nebyl čas. Byla to nemoc, která ji dovedla zpět k Pánu Bohu a živé víře.

A jelikož faráři pravidelně navštěvují své členy sboru, začal jsem se seznamovat více s ní, ale také s panem Šulcem. Nicméně o návštěvách jsme si povídali především s ním. Zatímco ona tiše a pozorně hostila, on byl vždy plný velkých témat, knih a otázek. Ona se ptala na rodinu a moje děti, on vyprávěl o tom, jak mu církev otevřela svět. Společnost stojí na každé konkrétní rodině, ale stejně tak každá konkrétní rodina žije uprostřed společnosti. A tak její i jeho témata patří k sobě.

Nejvíce ho pálily společenské otázky. Zatímco víra paní Šulcové byla, řekl bych, otázkou hledání pokoje a klidu, opory a jistoty, pan Šulc si více než o sebe a rodinu dělal starosti o společnost. Dlouho a věrně posílal mailem mnoha adresátům občasník místní lidové strany. Vybíral články dobré. Evangelíci nikdy od Bílé hory nebyli vůdčí částí společnosti, stali se minoritou, jejich víra měla ve svých „genech“ více otázky po důvěře v Boží milost, po poctivém životě, ve kterém křesťan svědčí více činy než slovy; pan Šulc vyrostl v prostředí, kde víra měla více vliv na společnost a zvláště pak na otázky politické. Kdy je třeba o věcech debatovat a předávat společnosti hodnoty pramenící z evangelia Kristova a nechávat ve světě pokud možno silný otisk. Vyrostl v církvi, která ve svých mládežnických, skautských, tělovýchovných, dobročinných a intelektuálních spolcích člověka jakoby „obklopila“, otevřela mu ale také v jistém smyslu svět, vytvořila a provázela jej pak po celý život.

Panu Šulcovi bylo také dáno žít v době, kdy vliv církve na společnost postupně klesá, kdy celistvost světa církve se drolí a člověk musí v míře stále větší umět žít v jakýchsi ostrůvcích věrnosti Bohu a naděje, že se lidé k církvi opět vrátí. Nás, evangelíky, velmi ctil možná právě také proto, že onu stopu světu nemáme takovou ambici vtiskovat a přesto stále žijeme a svou víru si předáváme.

Jak ale vážná nemoc jeho manželky postupovala, i on z vysokých témat musel mnohem častěji sestupovat do světa všední pomoci a konkrétní služby, ve které nicméně obstál v míře obdivuhodné, ač nejistota a obavy z budoucnosti bylo možné odezírat z jeho velkých a hlubokých očí. Paní navštěvoval v nemocnici pravidelně a poutivě. Někdy jsme šli spolu. Po jejím odchodu z tohoto světa však v tomto světě osířel a postupně ho opouštěly síly. Byli spolu spojeni hlouběji, než by si možná pomysleli. Po obou zde ještě na čas zbudou vděčné vzpomínky nejbližších i dalších, kteří jim byli nablízku. Co bude dál, je v rukou zase našich, a samozřejmě, v rukou Božích. Pánu Bohu děkujeme za jejich společný život i za obdarování, která do života dostali a také o ně odpovědně spolu i nezávisle na sobě pečovali a snažili se je životem poponést o kus dále a předat zase dalším. Necht' Pán Bůh ochraňuje jejich rodinu a žehná společnosti ve svém celku.

David Šorm, evangelický farář

Dobrý rádce a spolupracovník

Pan Milan Šulc byl přítel mého otce Františka Koláře z Ostružna. Vzpomínám si, jak jsme společně se Šulcovými jeli v roce 1985 na velehradskou pouť. V 90. letech, kdy jsem zastávala funkci starostky v Uhelné Příbrami, mi byl pan Šulc dobrým rádcem. Byl vzdělaný, sečtělý a dobře se orientoval v politické situaci. Vzpomínám na naše setkání lidoveckých starostů, kdy jsme si všichni pomáhali. Pan Milan Šulc byl pro nás všechny příkladem člověka, který stál pevně za svým přesvědčením a učil nás odvaze. Vy, kdo jste ho znali, čerpejte z jeho příkladu a pracovitosti. Čest jeho památce.

Marie Ostatnická, Golčův Jeníkov

Přátelství až za smrt

(přátelství opata Víta Tajovského a P. Josefa Toufara)

Mezi blízké přátele želivského opata Víta Bohumila Tajovského patřila široká plejáda lidí. Jedno dlouholeté přátelství však přeci jen z početného houfu vystupuje – blíženectví s P. Josefem Toufarem. Dětilo je od sebe deset let (Toufar ročník narození 1902, Tajovský 1912), ale oba dva pocházeli z podobného prostředí – z malých vysočinských vesnic, kde poznali velice důkladně mnohé stránky života. Vít Tajovský a Josef Toufar se poprvé setkali na gymnáziu v Havlíčkově Brodě na podzim roku 1928.

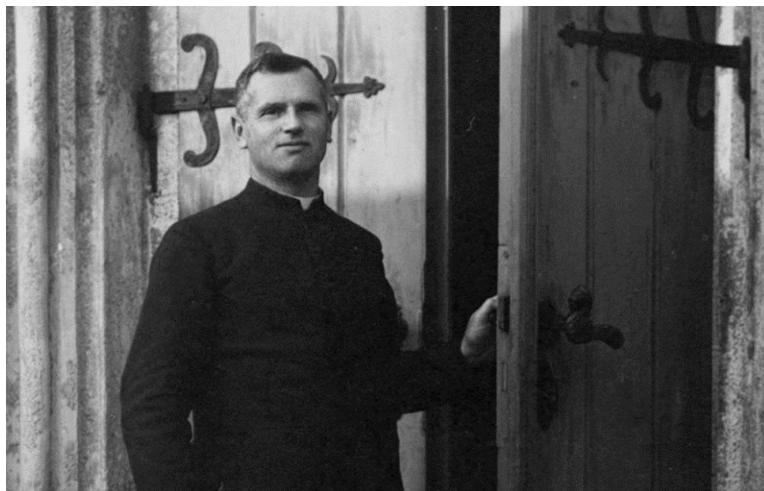
Seznámení

Psalo se září 1928 a šestadvacetiletý Josef Toufar přijíždí vlakem z Polné do Německého Brodu, aby nastoupil do primy místního reálného gymnázia. Rok před tím mu zemřel otec a tak se Josefovi uvolnila cesta – udělat si maturitu a vstoupit do kněžského semináře. Josef Toufar v dvouřadém, mírně ošoupaném saku statečně vystupuje po schodech ke škole a poprvé vstupuje do gymnaziální budovy a sedá do školních škamen. A kolem na něj vykuleně zírají primáni a primánky, kteří jsou o dvě hlavy menší a o patnáct let mladší než on. Skutečně – byl to tehdy v Brodě malý poprask – chlapík, připomínající spíš sedláka než studenta, se rozhodl vystudovat gymnázium. A co víc – otevřeně prohlašuje, že se chce stát knězem. Učitelé a spolužáci si ťukají na hlavu – blázínek. A primán Toufar po letech lakonicky okomentuje: „Říkali o mně, že jsem blázen. Ale nebyl sv. Pavel také blázen - pro Krista?“ Student Toufar - na škole přezdívaný „děda“ - se brzy v Brodě zabydlí, žije skromně a stane se pro spolužáky dobrým a rozvázným přítelem. Vít Tajovský později vzpomínal: „Byl jsem v sextě a pamatuji si, jaký to udělalo rozruch, že do primy nastoupil žák, který je starší než všichni ostatní. Vykulili jsme oči a ptali se, proč se učí tak pozdě. Prý chce být knězem, řekl někdo. To mě zaujalo a brzy jsme se spolu seznámili.“

Sousedé

Josef Toufar maturuje v roce 1935 a s Vitem Tajovským se znovu setkává v královehradeckém biskupském semináři. To už má Tajovský za sebou noviciát v želivském premonstrátském klášteře. Tajovský je v roce 1937 vysvěcen na kněze a za tři roky poté také Josef Toufar. Jeho prvním kaplanským působištěm se v létě 1940 stává Zahrádka, která je se Želivem spojena nejen řekou, ale také sousedstvím s farnostmi, které spravovali želivští premonstráti. Tedy P. Toufar to neměl ze Zahrádky do Želiva daleko, a tak se začali s P. Vitem více navštěvovat. Josef Toufar často putoval do Želiva se svými přáteli, a pokud byla příležitost, vždy Víta vyhledal a přátelsky pozdravil. Po válce několikrát pozval P. Víta Tajovského jako kazatele na poutních slavnostech u Křižné studánky (poutní

místo nedaleko Zahrádky). Když se v Želivě 2. února 1948 koná slavnostní akt opatské benedikce, mezi mnoha hosty nechybí ani P. Josef Toufar ze Zahrádky.

Zatčení a mučení

V neděli 11. prosince 1949 se podivuhodně rozhýbe a následně vychýlí oltářní křížek v číhošťském kostele. Zpráva o tajemném pohybu se rychle šíří po celé republice. V průběhu ledna 1950 navštěvuje Číhošť a Josefa Tofara také opat Tajovský, vždy v doprovodu přátel (nejdříve to bylo 8. ledna, podruhé 24. ledna). Tajemně vychýlený křížek si důkladně prohlíží, debatuje s Toufarem o možném vysvětlení celého úkazu a navrhuje ustanovit komisi, která se tím bude důkladně zabývat. Komunistický aparát je však údernější. Prezidenta republiky Gottwalda žádá: „Rychle vyšetřit, proces a přísně potrestat.“ Státní bezpečnost zatýká Josefa Tofara i Víta Tajovského a obviňuje je z podvodu. Oba jsou vyslýcháni a mučeni v celách valdické věznice. Vít Tajovský později vzpomene: „V noci jsme byli buzeni každou hodinu, museli se postavit a toto vykřikovat. Tehdy jsem zjistil, že ve věznici je i farář Josef Toufar. Slyšel jsem jej totiž, protože jsme se museli hlasitě hlásit, jak v cele pro korekce vykřikuje svoje číslo a heslo. Josífka Tofara jsem také slyšel jednou z cely pro korekce zpívat náboženskou píseň a asi dvakrát jsem ho slyšel volat něco v tom smyslu: ‚Už dost! Já nemohu, já jsem nic neudělal!‘ To bylo pokaždé v noci.“

P. Josef Toufar umírá po sadistickém mučení 25. února 1950. Církevní komise ÚV KSČ (tzv. církevní šestka) navrhuje, aby původně chystaný monstrproces s P. Toufarem byl nově koncipován jako proces s řeholními představenými. Úloha P. Tofara byla přesunuta z větší části na opata Víta Tajovského, který – jak se praví v obvinění – „věděl o podvodném nastrojení tak zvaného zázraku a rozhodl se užít jej k rozvrtným cílům hierarchie proti státu, ukrýval v želivském klášteře zbraně a střelivo určené k převratné akci, na niž se připravoval“. My dnes víme, že zbraně a střelivo podstrčila do želivského kláštera tajně Státní bezpečnost. Opat Vít Tajovský byl odsouzen za zločin „velezrady a vyzvědačství“ k dvaceti rokům tvrdého žaláře.

Proč právě on?

Po roce 1989 bude premonstrátský opat Vít Tajovský patřit k důležitým svědkům, kteří nejvíce přispějí k rehabilitaci Josefa Toufara. V Číhošti před kostelem se za účasti biskupa Karla Otčenáška a několika tisíc laiků koná 22. září 1990 slavnostní bohoslužba, při které káže Vít Tajovský. Symbolicky se ujímá slova – jako Toufarův blízký přítel i jako ten, kterého ve své závěti určil Josef Toufar jako řečníka na svém pohřbu. Mimo jiné pronese: „Je jistě pro mnohé lidi těžko pochopitelné, proč právě on, takový celkem nevýbojný se stal obětí krutého postihu proti církvi. Z Písma a z dějin církve ovšem víme, že Bůh si častokrát volí právě ty, o kterých mluví apoštol Pavel v listě Korint'ánům: Co je podle světa pošestilé, to si vyvolil Bůh, aby tím zahanbil moudré; a co je podle světa slabé, to si vyvolil Bůh, aby tím zahanbil silné, a to, co je podle světa neurozené a opovržené a co je pokládáno za nic, to si vyvolil Bůh, aby zničil to, co je ‚něco‘.“

11. prosince 1949 se zachvěl kříž číhošťský.

11. prosince 1999 zemřel Vít Tajovský.

Miloš Doležal, spisovatel a publicista
(více o tématu v knize M. Doležala: *Krok do tmavé noci*)

Kterou hodinu nevíš

Na jižní straně havlíckobrodského náměstí stojí Stará radnice s honosným renesančním štítem, vížkou s hodinami a s výklenkem, ve kterém je umístěn kostlivec (dnes již atrapa) Hnát, známý také jako Brodská smrt, který drží zvonec a kosu s latinským nápisem „Qua hora nescis“ – Kterou hodinu nevíš. Jedinečná zvláštnost města má svůj legendistický příběh o zrádném hlásném Hnátovi. V pohnutém čase číhošťských událostí, při noční adoraci ze Silvestra na Nový rok 1950, tedy necelý měsíc před svým zatčením, v meditaci před tajemně zkrouceným křížkem, se kněz Josef Toufar nahlas modlil: „*Pane Bože, děkuji Ti za lásku Tvou roku minulého – prosíme Tě, dej nám mnoho síly a víry pro rok nový a veď nás k nebesům, k Panně Marii, hvězdě jitřní. Děkujeme Ti vděčně, žes náš kostelíček vyznamenal a svatým křížkem označil, že jsi mezi námi zde ve svátosti oltářní, že naši farnost miluješ – jen Bože, tím více ji chraň a žehnej a chraň všeho zlého. A pokaždé nedává Bůh možnost alespoň v poslední chvíli dáti své svědomí do pořádku a pravdou je a zůstane nápis, který má nad hlavou kostlivec v Havlíčkově Brodě na orloji Qua hora nescis – Kterou hodinu nevíš. A každá hodina, kterou odbíjejí hodiny, je hlasem tvého umíráčku.*“

Miloš Doležal, spisovatel a publicista
(více o vztahu P. Josefa Toufara k Havlíckovu Brodu
v knize M. Doležala: *Když není motorka, lépe chodit pěšky*)

Vzpomínka na pana opata Tajovského

V letošním roce si připomínáme 110. výročí narození legendárního opata želivského kláštera premonstrátů Vít Bohumila Tajovského (1912-1999), který v Havlíčkově Brodě bydlel po svém propuštění z vězení až do sametové revoluce. Většinu tohoto období strávil v zahradním domku u vily bývalého ředitele nemocnice vládního rady MUDr. Pavla Trnky, DrSc. (1885-1973) v Šubrtově ulici č. p. 2170. (Tato ulice se v době normalizace jmenovala Hakenova).

Vít Bohumil Tajovský se narodil 3. března 1912 v Klanečné. Byl nejmladší ze čtyř bratrů. V roce 1931 maturoval na německobrodském gymnáziu. Rozhodoval se mezi studiem botaniky a teologie. Nakonec zvolil teologii a nastoupil do semináře v Hradci Králové. V roce 1934 složil slavné sliby v řádu premonstrátů a přijal řádové jméno Vít. Na kněze byl vysvěcen v roce 1937. V želivském klášteře působil jako zahradník a knihovník. Od roku 1942 vyučoval latinu, filosofii, dějepis a náboženství na gymnáziu v Humpolci. 7. ledna 1948 byl zvolen opatem želivského kláštera, když porazil svého protikandidáta a věrného přítele P. Rafaela Antonína Vosmíka, OPraem. (1912-1998). Jeden z blahopřejných dopisů k opatské volbě mu paradoxně poslal i Klement Gottwald.

Již několik týdnů po svém zvolení byl opat Vít označen humpoleckým akčním výborem za nepřítele lidu a bylo mu okamžitě zakázáno pedagogické působení na gymnáziu. 30. ledna 1950 byl zatčen StB v souvislosti s tzv. číhošťským zázrakem. V dubnu 1950 byl odsouzen ve vykonstruovaném politickém procesu Machalka a spol. k 20 letům těžkého žaláře za velezradu, vyzvědačství a organizování ozbrojeného převratu. Byl vězněn na Pankráci, ve Valdicích, Mírově a Leopoldově. 8. května 1960 byl propuštěn na amnestii. Vrátil se do rodné Klanečné, kde bydlel u své maminky. Nesměl veřejně působit jako kněz, a proto pracoval jako lesní dělník, topič nebo podnikový archivář. Zanedlouho se z Klanečné přestěhoval do Havlíčkova Brodu kvůli práci. Bydlel v jednom pokoji ve vilce u zimního stadionu, která patřila vdově po krejčím. V roce 1968 vdova zemřela, vilku převzal její synovec a opat Vít dostal výpověď. Tehdy šel celý nešťastný po městě a potkal pana vládního radu Trnku, s jehož rodinou se již delší dobu znal a pravidelně je navštěvoval.

U Trnkových se poprvé objevil krátce po svém propuštění v roce 1960, s panem radou se znali ještě předtím, neboť léčil některé členy želivské kanonie. Panu radovi se zdál opat Vít nějaký smutný a tak se jej zeptal, co se stalo. Opat Vít se mu svěřil, že dostal výpověď z bytu a nemá kde bydlet. Pan rada mu nabídl, že může bydlet v zahradním domku u jeho vily. Opat Vít tuto nabídku vděčně přijal. Byl to menší domek určený pro zahradníka. Dožívali zde staří rodiče pana rady. Po jejich smrti tu bydlela paní učitelka Gotvaldová, která učila syny pana rady

Pavla a Jiřího francouzštinu, němčinu a angličtinu. Když zemřela, obývali domek nějací staří manželé. V době příchodu opata Víta byl domek z půlky prázdný, druhou půlku obýval domovník. Domek měl čtyři místnosti, opat Vít obýval dvě. Po smrti domovníka dostal i zbylé dvě místnosti.

Opat Vít se staral o velikou zahradu, která patřila k Trnkově vile. Po roce 1968 komunistický městský úřad rozdělil zahradu na pět neobvykle velkých stavebních parcel. Trnkovým však ještě zůstala nemalá květinová zahrada a ovocný sad, o které se opat Vít dál obětavě staral. Zahradní domek sloužil také jako místo setkávání přátel opata Víta, kteří za ním jezdili i ze zahraničí.

Pravidelně sem jezdíval spisovatel a bývalý žák opata Víta z gymnázia Jan Zábřana nebo další spisovatel a vzdálený příbuzný Trnkových Václav Vaško. Konala se zde také tajná setkání s premonstráty (například z kláštera v rakouském Schlägelu) nebo premonstrátskými terciáři a novici. Tyto návštěvy však neunikly pozornosti StB, která měla v protějším domě svoje špicly a fotoaparát nastrožený na okně, kterým tajně fotografovala všechny návštěvy i SPZ jejich aut. Výsledky na StB se nevyhnuly ani opatu Vítovi a Trnkovým. Odposlouchávací zařízení v zahradním domku nebylo po revoluci nalezeno.

Pro Trnkovy byl opat Vít něco jako domácí kaplan, který byl ochotný ke každé kněžské službě. Denně sloužil tajné mše svaté, při nichž mu často ministrovali členové Trnkovy rodiny. Tři roky pečoval o duchovní život starého pana rady Trnky, který od svých 85 let, kdy přestal ordinovat, postupně chřádl, až jednoho dne skonal. Významně posloužil také MUDr. Pavlu Trnkovi mladšímu – synovi pana rady a primáři očního oddělení. Pavel ještě 26. listopadu 1989 ministroval opatu Vítovi při nedělní ranní mši. Odpoledne jej začala dost krutě bolet hlava a sám si diagnostikoval mozkovou mrtvici. Vyžádal si Vítovu návštěvu, přijal od něj svátosti a rozloučil se slovy: „Na shledanou v nebi“. Nedlouho poté upadl do bezvědomí, z něhož se již neprobral a 30. listopadu 1989 zemřel. Bylo mu 69 let.

Po sametové revoluci se opat Vít odstěhoval do znovuzískaného kláštera v Želivě. S Trnkovými byl dál v kontaktu až do své smrti 11. prosince 1999. Všichni na něj vzpomínají jako na vzácného laskavého a obětavého člověka, který nikdy neřekl o nikom špatné slovo. Jistě by si zasloužil, aby po něm byla pojmenována jedna z brodských ulic.

Podle vzpomínek Ing. Pavla Trnky a knihy „Člověk musí hořeti“
zpracoval Jan Pavlík mladší

Jeníkov aneb služba misionářů (misionářek) v naší zemi

Obec Jeníkov v blízkosti Teplic a Duchcova je malá obec, ve které – dá se říct – „se zastavil čas“. Dominantou je kostel sv. Petra a Pavla. Pod kostelem se nachází fara.

Jeníkov je poutním místem Panny Marie Jeníkovské, kronika vyslyšených proseb je datována od roku 1728. I v současné době se zde koná mnoho zázraků na přímluvu Panny Marie.

V roce 1999 se ujal administrace farnosti Jeníkov Farní tým (FATYM) Vranov nad Dyjí. Myšlenkou bylo najít co nejvíce „mrtvou“ farnost a tou byl právě Jeníkov. Na faře bydlí většinou dvě katechetky, slečny, které zprostředkovávají kontakt s místními a věnují se lidem, především dětem. Pracovní pozice katechetky je dlouhodobý dobrovolník (akreditovaná dobrovolnická služba – dobrovolníkům je placeno zdravotní pojištění a mají kapesné 1000 Kč/měsíc). Cílem je evangelizace a ukazování mravních hodnot. Kněží z FATYMu dojíždějí do Jeníkova několikrát za měsíc. Díky působení FATYMu se protikřesťanské smýšlení v Jeníkově a okolí proměnilo v sympatizující (lidé se nebojí oslovit či pohostit kněze rozdávajícího zpravodaje), mnozí přijali svátosti nebo se na ně chystají a najdou se i praktikující věřící.

Stručný výčet práce katechetky:

- modlitba (ranní a večerní chvály, podle možností každodenní účast na mši svaté (dojíždění) a modlitba růžence
- péče o poutní místo a objekt fary (údržba a úklid kostela v Jeníkově, kaple v Jeníkově a Lahošti)
- příprava zájemců na svátosti (křest, první svaté přijímání, biřmování, svátost manželství)
- volnočasové aktivity pro děti a mládež (fara plní funkci nízkoprahovou), víkendové akce, přespání na faře, letní tábory a chaloupky, pobyty na Moravě během podzimních a jarních prázdnin, Velikonoce na faře apod.

- doučování dětí a pomoc s učivem, výuka na hudební nástroje
- pravidelné setkávání s dospělými (farní kavárna jednou za 14 dní, pomoc s pohoštěním během akcí)
- povzbuzování ve víře místních příkladným životem, být k dispozici lidem a potřebným, poskytování sociální pomoci potřebným (je zde mnoho sociálně slabých a rozpadlých rodin)
- účast na pravidelných setkáních (1x měsíčně v Jeníkově s knězem FATYMu a místními lidmi - mše svatá, rozjímání nad Biblí, společné pohoštění a povídání)
- katechetky se účastní akcí FATYMu, např. lidové misie (misijní činnost v cizí farnosti), akce pro děti (masopust, Superden atd.)
- správa farního webu, facebookových stránek, nástěnek
- roznášení zpravodaje (4x do roka vychází farní časopis, který je místním dáván přímo do ruky) nebo časopisů

Za celých 20 let služby v Jeníkově se zde vystřídalo více katechetek, bylo i období, kdy nesloužila žádná katechetka. Začátky zde musely být velmi těžké (vypráví se různé příhody o tom, jak místní „vylepšovali“ obyvatelům fary život). V současné době jsou již jeníkovští obyvatelé převážně milí a přátelští, ale pro nás je pro změnu náročné zimní období, protože speciální zplyňovací kotel, který má vytápět celou faru, se často porouchá a na opravu se posledně muselo čekat téměř celou zimu. Naštěstí má fara ve dvou místnostech krbová kamna, takže jsme v blízkosti kamen nezmrzly.

Kromě toho čelíme velkému množství práce (zájemci o svátosti, úklid, nárazové akce atd.). Lidí, kteří stojí o kontakt s námi je opravdu hodně. Naštěstí nám nárazově vypomáhají další „externí dobrovolníci“ podle svých možností – během táborů, při akcích s dětmi, ale také s úklidem, přípravou dřeva na zimu a jiné. Ačkoliv je služba na konci ČR v Sudetech opravdu velmi obtížná, povolání katechetky je velkou Boží milostí a Bůh pomáhá řešit těžké situace. Je zde také zřetelné, že se nacházíme uprostřed bitevního pole, kde se bojuje o každou duši. Některé situace jsou takové, že je jinde nezažijete. Ale Bůh vždy má řešení a vždy vítězí. Služba v Jeníkově je velmi intenzivní škola víry, ale i její prověrka. Jako bonus se v Jeníkově každé katechetce ukázala její životní cesta.

Bližší informace o Jeníkově jsou uvedeny v brožurce s názvem *Jeníkov aneb prožito*. Je možno si ji zapůjčit u Elišky nebo Lucky. Dostupná je také v audioverzi.

Tímto chceme také poprosit vás čtenáře o modlitbu za toto poutní místo, místní obyvatele i za pracovníky a ostatní dobrovolníky.

katechetka Eliška Blažková a Lucie Sošková

Nechceš být i Ty misionářem ve vlastní zemi?

Velmi se nám osvědčilo přijmout do týmu mladé spolupracovnice na několik měsíců či let. Nejsme sice schopni poskytnout plat, ale nikdo u nás ještě hlady neumřel.

Jsme ochotni přijmout každého, kdo se chce zapojit do našeho způsobu práce a obětavě nasadit své síly ve prospěch evangelizace. Každý dělá to, co je mu vlastní, proto nevyžadujeme zvláštní vzdělání či schopnosti. Smysluplné práce je zde dost. Tato možnost je otevřená i pro mladé muže.

Zprávy z Výbuchu

VÝBUCH, křesťanské hudební uskupení. Scházíme se každý pátek v 19.00 hod na brodské faře. Kdo má chuť se k nám přidat, neváhejte napsat na: vybuch@googlegroups.com. A nyní k našim některým aktivitám...

NOC KOSTELŮ - Letošní noc kostelů byla v mnohém jiná a v mnohém stejná. Mezi již tradiční patří zpěv a trumpety z věže, soutěž o krásné ceny během vystoupení Výbuchu, veselý smích při průpovídkách kapelníka... Novinkou ve vystoupení bylo rozšíření členů o tři krásné dívky, saxofon, zpěv koled v polovině roku a veselá ukazovačka, kdy se zájemci mohli protáhnout a zapojit se zpěvem i pohybem. Koncert byl nejen veselý, ale zazněly zde i dvě autorské písně naší Marušky, u kterých měl každý možnost k zamyšlení. Oheň v kostele nakonec sloužil nejen k symbolickému odevzdání díky či trápení Bohu, ale také k ohřátí studených rukou návštěvníků. Moc nás potěšila vysoká účast, kostel byl plný lidí a to byla pro nás obrovská odměna, za kterou moc děkujeme.

VÝLET – Tak jako každý rok, i letos Výbuch vyjel poznávat další části naší krásné země. Tentokrát to bylo Liberecko. Za necelé čtyři dny jsme viděli mnoho nových a kouzelných míst. Malé i velké zaujal výlet vláčkem kolínské řepařské drážky. Projížďka byla po hektickém pracovním týdnu příjemným odpočinkem ve slunném večeru s příjemným vánkem a známým zvukem pražců na kolejích tudum, tudum, tudum, tudum. No a taky si Výbuch koupil jeden pražec. Je daleko, někde v polích

Následovala krásná místa jako Ještěd, koloběžky, Sloní kameny a jedno z nejhezčích ubytování. Ale většina si nejvíce užila dobrodružství při sjezdu řeky Ploučnice. Po průjezdu kamenné brány (jeskyně) to vypadalo na docela běžné sjíždění řeky, ve které nebylo mnoho vody, ale jak začaly meandry řeky, plavba se změnila v něco opravdu nepoznaného, nebezpečného,

překvapivého, náročného až mnohdy nepřekonatelného... Zadáci i háčkové se museli hodně snažit, aby dokázali bezpečně projet místy se spadnými stromy, změnou hloubky, kde by se člověk nepostavil na dno, a místy, kde mělčina, keře nebo stromy pod vodou bránily průjezdu kánoí. Vrátili jsme se mokří, poškrábání, ale šťastní, že amatérští vodáci zvládli sjet náročnou řeku a stali se z nich mistři, kteří si troufnou na jakoukoliv řeku v Čechách. Naší velkou radostí je společné vaření. Někdy se slzami, někdy s radostí, stresem, chutí udělat maximum pro ostatní i v polních podmínkách. Nově jsme také vytvořili mladý team ranních drinků. Děkuji všem za účast, společný čas a nadšení.

ROZLOUČENÍ S JAKUBEM - Bylo nám velkou ctí, že jsme se mohli rozloučit s naším kaplanem Jakubem a společně s varhanami doprovodit rozlučkovou mši svatou. Při této mši svaté jsme ve Výbuchu cítili, že jsme opět jednotnou farností. S Kubou se nás přišlo rozloučit opravdu mnoho. Musel být doplněn i „stůl pro dárky“. Moc přejeme Kubovi sílu, nápady, pokoru, odvahu a Boží podporu do nových míst.

SVATÝ VÁCLAV V PETRKOVĚ – Vždy je možné zažít něco nového. Třeba v Petrkově. Hrát pro tři věřící na poutní mši bylo moc prima. Taktéž společně prožitý den v blízkosti a v možnosti sdílení v petrkovské hasičárně.

Díky za společný čas.

Michal Topolovský

Inzerát

**Hledáme ochotné farníky na pomoc
s úklidem kostela.**

**Uklízí se – ve středu po ranní mši sv.
anebo v pátek večer.**

Služba vychází 1x měsíčně.

Prosím, hlase se v sakristii.

Setkání s Viktorem

Nestává se to často, ale občas se mi přihodí, že událost, kterou jsem prožil, a okolnosti, které k ní vedly, si neumím vysvětlit jinak než jako Boží řízení. Naposledy se to stalo, když jsem se setkal s Viktorem.

Bylo to v Praze, kam jsem se dostal jen proto, že jsem už několik měsíců odkládal pomoc se stěhováním jedné osobě z naší farnosti. Přiznávám, že jsem spoléhal na to, že se snad najde někdo jiný, kdo by byl ochotný pomoci, protože se mi to vůbec nehodilo. ***Bůh ale člověku trpělivě dává nové příležitosti, jak splnit sliby, které jednou druhým nebo i Jemu dal.*** Dostal jsem příležitost i já. A nejen to.

Když jsme v Praze vyložili, co se mělo převézt z Havlíčkova Brodu na jedno sídliště v Praze – Stodůlkách, a čekal jsem asi tři hodiny, než bude připraveno, co bude třeba naložit ke stěhování z Prahy do Havlíčkova Brodu, využil jsem ten volný čas tím, že jsem si šel sednout na lavičku na překvapivě liduprázdném pražském sídlišti a chtěl jsem si užít krátký čas pohody o samotě s knížkou. Zhruba po půlhodině se ale objevil lehce ovíněný Ukrajinec, který se s omluvou usadil zrovna na moji lavičku, ačkoliv tam bylo minimálně dalších 20 volných.

V duchu jsem si říkal: „No to snad nemyslíš vážně, kámo...“ Zaklapl jsem knížku a začal se zvedat a do omluvy toho cizího člověka jsem jen zdvořile utrousil něco v tom smyslu, že pokud se mu líbí zrovna tato lavička, tak to nevádí, že si přisednu jinam já.

A najednou mi jiný hlas v duchu řekl, abych se toho člověka zeptal, proč si tak nutně potřebuje přisednout právě ke mně, jestli ho něco netrápí? Teď vím, že to byl patrně hlas Ducha svatého, který stálo za to poslechnout...

Strávili jsme spolu nakonec tři hodiny času povídáním a dokonce několikrát jsem objevil, včetně Viktorových slz - tak se ten člověk jmenoval - a mě bylo chvílemi taky do breku z toho, co jsem slyšel. Viktor byl zlomený, když nedokázal vypovědět své zážitky z války kdesi u Oděsy a Chersonu, a když jsem mu po modlitbě chtěl darovat svůj posvěcený kožený náramek s křížkem, zdráhal se ho přijmout a plakal, že je hříšný, protože ve válce zabil už asi 50 lidí - nejen střelbou, ale i v boji zblízka nožem. Proto prý pije, aby to těch pár dní tady nějak přečkal, protože tady to na něho padá.

Původně jsem pochopil, že přijel na jakýsi opuštěný pomocí své ženě a třináctileté dceři, které se s uprchlíky dostaly do Prahy, i když mi to přišlo silně nepravděpodobné vzhledem k válečnému stavu na Ukrajině, přestože má Viktor celkem čtyři děti. Několik dní po našem setkání v Praze jsme si volali a v telefonu mi jeho bratr dovysvětlil, že Viktor z fronty de facto úmyslně krátkodobě zběhl a přes hranice se dostal úplatkem. Dnes, když píšu tyto řádky, by Viktor měl být již zase zpět na frontě, protože mi volal z autobusu, který ho vezl zpět na Ukrajinu.

Nechci vás zatěžovat dlouhým vyprávěním. Já Viktorovi jeho slova věřím, protože po mně za celé tři hodiny povídání vůbec nic ani náznakem nechtěl. Jen rozhovor.

Proč vám to ale všechno píšu?

Protože v té události, která se stala v sobotu před 19. nedělí v mezidobí, vidím paralelu ke čtení z té neděle, kde se mimo jiné četlo o Abrahamově víře, když poslechl Boží hlas a i přes své stáří opustil domov a vydal se na cestu do země zaslíbené.

Když dokážeme poslechnout vnitřní hlas i navzdory všemožným objektivním protichůdným důvodům, můžeme objevit něco nečekaného a můžeme se dokonce stát poslem Božím v životě jiného člověka, pokud jsme ve správný čas na správném místě, i když jsme měli jiné plány.

Píšu to jako malé svědectví, že ***stoi*** za to druhé hned neodsoudit podle prvního dojmu.

Píšu to proto, že vás ***chci poprosit o modlitbu za mír nejen na Ukrajině, ale na celém světě.***

O modlitbu nejen za Viktora a jeho rodinu, ale za všechny, které válka připravila o domov, za vojáky na obou stranách, protože prochází nesčetnými traumaty, které, až válka skončí, budou mnozí řešit možná alkoholem nebo drogami, pokud se jim nedostane lepší psychologické a duchovní pomoci.

Píšu tyto řádky také jako výzvu nám všem, ***abychom nerezignovali na pomoc potřebným v současné hektické a i pro nás samotné jistě velmi složité době.***

Ze srdce všem žehnám +++

Petr Trefil, jáhen

Pozdrav z Orlických hor ☺

Čas neuvěřitelně letí a už mám v novém působišti jeden měsíc za sebou. Bydlím v nádherném Neratově s otcem Josefem Suchárem, který je mi velkou pomocí a oporou pro službu ve svěřených farnostech.

Lidé mě tady moc hezky přijali. Stejně jako i vy v Havlíčkově Brodě a okolí. Snažím se kolem sebe vytvářet atmosféru rodinnosti a dělat s lidmi věci společně. Moc velkou radost mi třeba zatím udělalo, jak se lidé zapojili do úklidu a zvelebení far v Rokytnici i v Kunvaldu. Dělali jsme společně již pár věcí: malovali jsme, štípali a rovnali dříví, zušlechťovali zarostlou zahradu v Kunvaldě atd. ☺ Hezkého přijetí se mi také dostalo od starostů obcí ve svěřených farnostech. Věřím, že budeme spolu v dobrém vycházet.

Dokonce jsem se dostal i ke sportování ☺. Za dar od Výbuchu jsem si pořídil kvalitní běžeckou výbavu a jde to skoro samo. Jsou tady krásné lesy a louky. Jen co vyjdu v Neratově z fary, tak jsem v lese a můžu běžet...

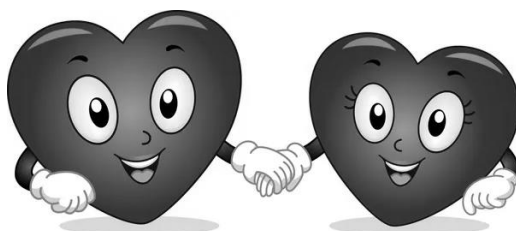
Když byste si chtěli udělat výlet do blízkých končin, moc rád vás uvidím.

Z Orlických hor pamatuje a žehná

o. Kuba +

Pozvání pro děti a mládež

Spolčo mládeže od 12 let

- 19 – 21 hod na faře
- každou sudou sobotu

Ministranti

- 16:30 – 17:45 hod na faře
- neděle – jednou za 14 dní

Spolčo pro mladší děvčata

- 16:45 – 17:45 hod na faře
- pátek – jednou měsíčně

Informace: Petr Trefil a Jana Stará

Modlitba za Ukrajinu

Dobrý a milosrdný Bože,

Ty jsi náš nebeský Otec, dokonale nás znáš a miluješ.
Proto se s důvěrou odevzdáváme do Tvých rukou.

Prosíme Tě za mírové řešení složité situace na Ukrajině.

Prosíme Tě za světové státníky, aby stáli na straně dobra
a našli sílu k vzájemné dohodě a usmíření.

Prosíme Tě také za všechny oběti válek, sirotky, vdovy a uprchlíky.
Obejmi je svou něžnou náručí.

Dej, ať kolem sebe šíříme pokoj, nejsme jeden druhému lhostejní
a dokážeme si navzájem odpouštět.

O to prosíme skrze našeho Pána Ježíše Krista,
který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje
po všechny věky věků.

Amen.

www.modlitba.cz

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.